

De Nederlandsche Helicoptère. — New York, het moderne Babylon. — Mussolini naar Tripoli. — De „Ovis Poli” herontdekt. — De tocht van de „Norge”. — De „Nationale Vrouwenraad” te 's-Hertogenbosch bijeen. — De Thermo-Chemische Fabriek te Bergum.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 42 (16) 13DE JAARGANG
21 April 1926

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 15 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f1.95. Franco per post f2.20

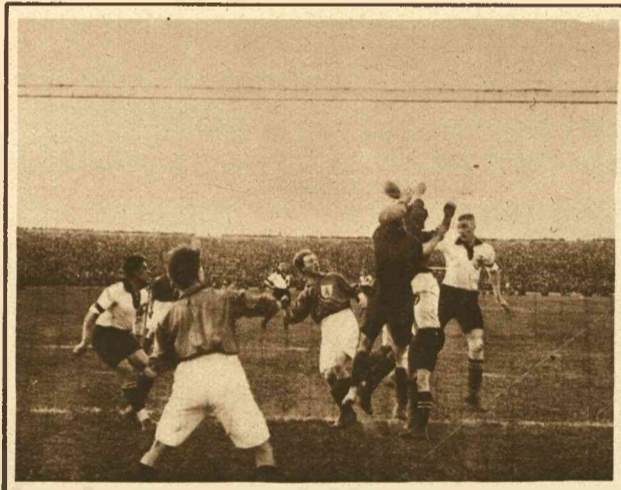
DUITSCHLAND—NEDERLAND 4—2

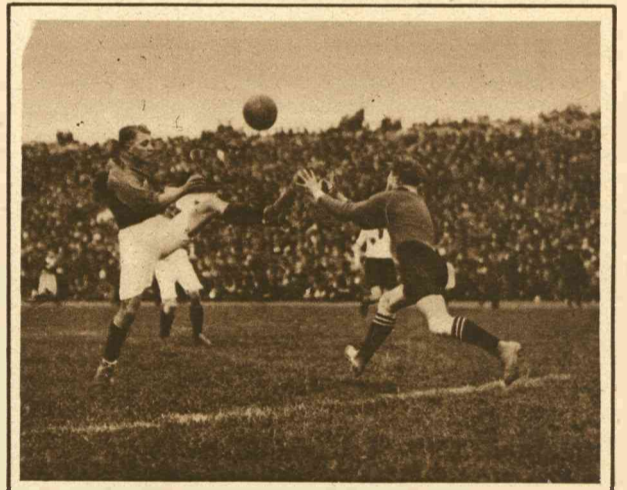
Van den Zondag 1.1. in Düsseldorf gespeelden voetbalwedstrijd Duitsland—Nederland, welke door de onzen met 4—2 verloren werd, geven wij op deze pagina een serie spannende opnamen, van onzen eigen fotograaf. Hierboven, links: het Duitse elftal. Rechts: de Nederlandsche ploeg.

Een benauwd oogenblik voor de Duitse doelfverdediging.

De Nederlandsche doelfverdediger Quax treedt na een door de Duitschers genomen corner hardelend op.

De Duitse keeper komt in botsing met onzen mid-voor.

Een schermutseling voor het Duitse doel.

Een spannend moment voor het Hollandsche doel.

DE NEDERLANDSCHE HELICOPTÈRE

DOOR W. POTTUM

Wij, Nederlanders, die als vliegtuigbouwers op het gebied van één- en tweedekkers, dank zij bijv. een Fokker, niet minder verwierven dan een wereld-reputatie, zouden achterblijven wat betreft de oplossing van het Helicoptère-probleem?

„Dat nimmer!" sprak, reeds jaren geleden, onze Nederlandsche ingenieur v. Baumhauer en ging van Speyk nog liever de lucht in door de lont in het kruit te steken... onze onder-directeur van 's Rijks studiedienst voor Luchtvaart te Amsterdam, wil óók de lucht in... per Helicoptère!

Vieren thans nog de één-, twee- of meer-dekkers hoogtij, zeer waarschijnlijk is de eerste mijlpaal in de historie der Luchtvaart de helicoptère, in welke geschiedenis zij reeds haar eigene heeft, ja, zich beroemen mag op de „oudste brieven".

Waar hier de uiterste beknoptheid dient betracht, is het niet wel doenlijk in eenigszins uitvoerige details te treden omtrent 't hoe en wat van 'n helicoptère; wie daaromtrent wat meer aan de weet wil komen kan zijn weetgierigheid bevredigen door aanschaffing van „De Verovering van het Luchtruim", uitgegeven door A. W. Sijthoff's Uitgevers Mij te Leiden. In bedoeld populair geschreven boek, geeft bovengeteekende een geïllustreerd hoofdstuk ten beste, gewijd aan de helicoptère.

Hoe wij tegenwoordig vliegen, is U natuurlijk overbekend: een door één of meer motoren rond bewogen schroef, trekt een vliegtuig, voorzien van vleugels, vóór- en ópwaarts, zoo ongeveer op de manier van een jongen, die zijn vlieger tegen wind in óploopt. De schroef, of het meervoud daarvan, verricht dus bij een mono-, bi- of multiplaan... laten wij zeggen... „indirecten" arbeid... langs een ezelsbruggetje, terwijl de schroef bij een helicoptère „directen" arbeid verricht: zonder hulp van draagvlakken moet de schroef het vliegtuig vertikaal omhoog trekken en voortstuw.

De ongunstige verhouding tusschen motor-gewicht en motor-arbeid wierp tot voor enkele jaren roet in het eten der helicoptère-menschen, tegenwoordig is die verhouding veel gunstiger en gaat het nu voornamelijk om „stabiliteit".

Dat een groote schroef uitmuntend als parachute fungeert, werd door Juan de la Cierva bewezen met zijn Autogiro, en zijn wat dit betreft de tegenstanders der helicoptère tot zwijgen gebracht... de mogelijkheid zich van den grond te verheffen werd reeds jaren her bewezen... de oplossing van het helicoptère-probleem is dan ook genaderd tot... „practische" toepassing.

De voordeelen, die de helicoptère biedt boven het tegenwoordig gebruikte vliegtuig, zijn niet gering te achten en zóóveel hecht een man als Michelin bijvoorbeeld aan de oplossing van het probleem, dat hij een „Prix Michelin" beschikbaar stelde groot 5 x 100 000 francs, terwijl de militaire waarde door het Engelsche Luchtvaart-ministerie dermate wordt erkend en voorzien, dat het diverse prijzen voor helicoptère-vluchten uitloofde tot een gezamenlijk bedrag van zes x honderd duizend gulden.

De animo voor deze uitgeloopte prijzen is internationaal onder de helicoptère-bouwers die kans hebben met succes mede te dingen, behoort onze landgenoot Ir. A. G. v. Baumhauer.

Na langjarige theoretische vóór-studie en later tallooze proeven in het laboratorium van 's Rijks studiedienst, kwam hij tot het ontwerpen van een schroef, die in miniatuur in den „luchtunnel" zulke gunstige resultaten gaf dat eenige particulieren bereid bleken zijn plannen ter vervaardiging van een Nederlandsche helicoptère op ware grootte, financieel te steunen, terwijl ook de Staat en de Nederlandsche vliegtuig-fabrikanten zich niet onbetuigd lieten.

Den 12den December 1924 werd de Koninklijke goedkeuring verkregen op de statuten der Vereeniging „De Nederlandsche Helicoptère", die de uitvoering van v. Baumhauer's plan financiert... wel niet „dik op"... maar ook niet onvoldoende.

Op het einde van het vorige jaar was men zoover gevorderd, dat de eerste proefnemingen konden worden genomen op het militair vliegveld te Soesterberg, daar de Minister van Oorlog den commandant der Luchtvaartafdeeling aldaar had gemachtigd, de noodige medewerking te verleenen.

Hoe de helicoptère er uitziet als wij er bovenop kijken, daarvan geeft bijgaande teekening een schematische voorstelling:

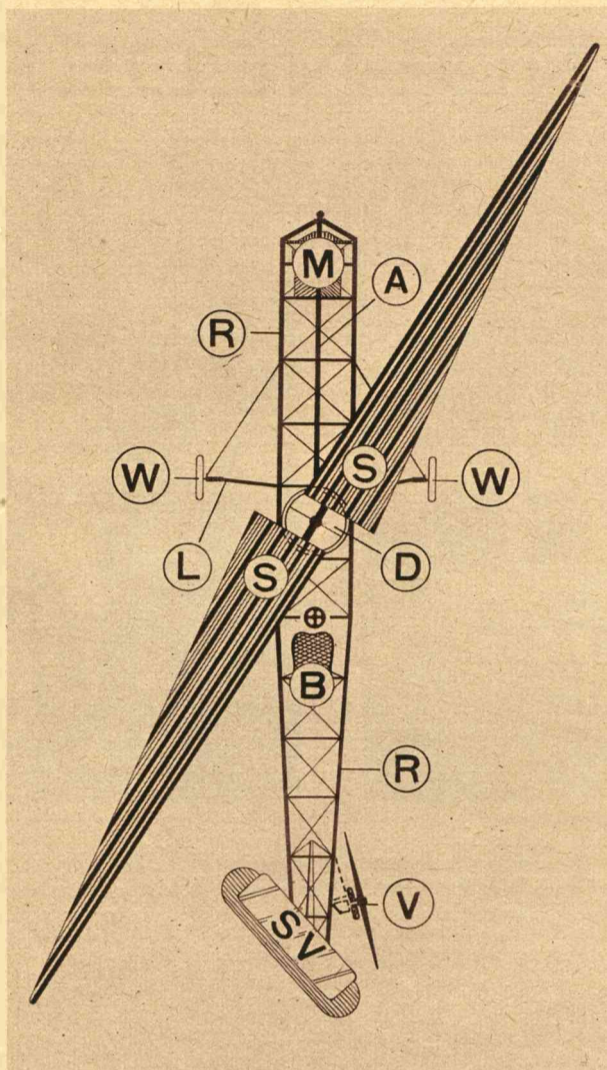
S-S duiden de twee bladen, elk 7 M. lang, aan der groote trek- en draagschroef. Deze schroef, die het toestel eveneens voorwaarts zal hebben te stuw, werd vervaardigd uit hout met triplex-bedecking in de vliegtuig-afdeeling der Pander-meubelfabriek te 's-Gravenhage.

R-R wijzen vóór en achter de romp van het vliegtuig aan, welke romp in de Fokker-fabriek te Amsterdam werd geconstrueerd uit gelascht-stalen buizen, evenals zulks geschiedt bij den romp der Fokker-vliegtuigen.

L markeert het landingsgestel, gebouwd door de Nationale Vliegtuig-industrie te 's-Gravenhage, het is voorzien van olie-schokbrekers, systeem Koolhoven; W-W duiden de van luchtbanden voorziene twee wielen van het gestel aan.

In den neus van 't toestel duidt M den motor aan, die de horizontale as A drijft, welke door middel van tandraden der machine-fabriek Enkes te Voorburg het drijfwerk in beweging brengt, voor welk drijfwerk Werkspoor zorg droeg.

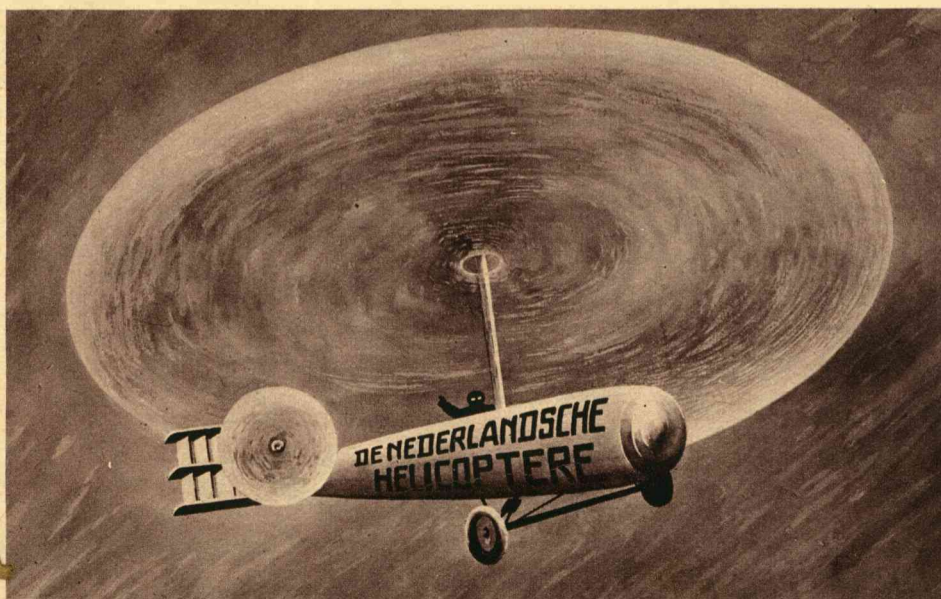
Waar bij vliegtuigen en motor-ballons de transmissies

Plan der Nederlandsche Helicoptère, systeem van Baumhauer.

vaak een zwak punt waren, draagt vooral het drijfwerk met zijn kánraden de algeheele tevredenheid van den heer v. Baumhauer weg en zijn de technici eenparig in hun roep over dit „knap" stuk werk.

Wanneer de groote horizontale draag-schroef sneller en sneller gaat wentelen, wil de romp van het toestel gaan meedraaien; teneinde dit te voorkomen is op den staart van

Wat werkelijkheid moet worden: de Nederlandsche Helicoptère, winnares der uitgeloopte prijzen!

het apparaat een kleine schroef vertikaal gemonteerd op een horizontale as, die, voortbewogen door een luchtgekoelden Anzoni-motor, de helicoptère in de gewenschte vaart-richting heeft te houden; de letter V wijst bedoelde schroef aan, terwijl S-V de stabiliteits-vlakken aangeeft.

B wijst de zitplaats aan van den piloot, van den bekenden kap. v. Heyst, hoofd-instructeur te Soesterberg, die zich bereid verklaarde het toestel „in" te vliegen. Op het einde

van 1925 en nog pas geleden geschiedde dit „in"-vliegen nog „captif", dat wil zeggen, dat de helicoptère door kabels werd vastgehouden, wanneer ze zich met den piloot aan boord en bovendien nog „over"-belast van den grond verheef.

De genomen experimenten deden de noodzakelijkheid inzien van het aanbrengen van nog meerdere veranderingen en verbeteringen alvorens het „vrij" omhoog gaat... het bouwen van het toestel, de reeds genomen en nog te nemen proeven... het zetten van de puntjes op de i's kosten niet alleen kennis, beleid en zorg, die in ruime mate aanwezig zijn, maar ook... geld... Dit laatste kon, met het oog op een spoedig slagen wel in groter kwantum disponibel zijn. De heer v. Baumhauer hoopt en rekent echter op meerdere financieelen steun en vindt dien wellicht óók bij eventuele lezeressen en lezers van dit vluchtig schetsje: wanneer zich onder hen kapitaal-krachtigen bevinden, komen die wellicht hun steentje bijdragen om de ettelijke duizend gulden, die nog benodigd zijn, voltallig te maken... een simpel tientalletje... en werkelijkheid zal worden wat ik op bijgaande illustratie ter reproductie in het Panorama aquarelleerde:

De Nederlandsche Helicoptère, winnares der noodige duizendjes Engelsche „ponden" en Fransche goudstukken tot zoet gerief van haar uitvinder v. Baumhauer en hen, die de uitvoering van z'n plan mogelijk maakten!

HET PORTRET

DOOR G. G. V.

Ted van Baele was een zonderling. Hij was zes en twintig jaar, schatrijk, en in alle opzichten zijn eigen meester. Ofschoon er dus niets was, wat hem belette volkomen gelukkig te zijn, was hij toch een melancholicus. Zijn beste vrienden zelfs begrepen daar de reden niet van, omdat Ted die zelfs aan hen niet mededeelde, namelijk dat hij absoluut in de hedendaagsche meisjes geen ideaal kon vinden.

Hij vond de tegenwoordige mode van kort haar en dito rokken verschrikkelijk. Hij vond het afschuwelijk, dat ze rookten, en het gaf hem bepaald een gevoel van afschuw, wanneer hij de vrije manieren en de ongegeneerdheid der hedendaagsche meisjes opmerkte.

Waar Ted van droomde, dat was van een ouderwetsch meisje. Van een meisje, wier kleeding niets zien liet dan een blank gezichtje, een paar poezele kleine handjes en een heel klein stukje witten hals boven een donker kraagje. Van een meisje, dat een oneindige massa zacht haar had, dat de oogen neersloeg wanneer je tegen haar sprak, en dat nog de verrukkelijke kunst van blozen verstond.

Maar ofschoon Ted er ijverig naar gezocht had, was hij er niet in geslaagd zulk een meisje te vinden. Hij was dan ook gaan gelooven, dat zulke meisjes niet meer bestonden en alleen nog te vinden waren in oude romans, en het was die overtuiging, die hem zoo melancholisch maakte.

Hij logeerde op het prachtige buitengoed van mr. Van Wijlen, die zijns vaders beste vriend was geweest. Daar had hij kennis gemaakt met Nelly van Wijlen, de dochter des huizes, een heel mooi meisje, wie het korte blonde haar aller-

liefst stond, en die toch nog ouderwetsch genoeg was, om slechts heel schuchter te laten blijken hoe goed Ted in haar smaak viel. Er waren er verscheidenen, die Ted daarom een geluksvogel noemden, maar Ted zelf was het daarmede niet eens. Hij bemerkte niet eens de stille aanmoediging van de mooie Nelly. Hij wierp slechts een wreveligen blik op haar bloote armen, haar korte rokken en dito lokken en keerde zich toen bijna onbeledigd af.

„Wat moet ik toch doen om hem wat meer belangstellend te maken," dacht de arme Nelly, die zoiets evenmin gewoën was als ze het begripen kon. Want natuurlijk kwam geen oogenblik het vermoeden in haar op, dat Ted's onverschilligheid voortspoot uit zijn verlangen naar een onbereikbaar ideaal, dat hij natuurlijk niet vond, totdat...

Het was op een stralenden zomeravond, na het diner. De auto stond voor de deur, voor het maken van een verrukkelijken tocht door de velden na den heeten dag, en Ted begaf zich juist naar zijn kamer, om zijn fotografie-toestel te halen. Hij opende de deur, maar hij bemerkte op hetzelfde

oogenblik dat hij zich blijkbaar vergist had. Want het was zijn kamer niet, waar hij thans binnentrad.

Het was een kleine, ouderwetsche salon, zooals het scheen, waar men blijkbaar de meubelen van voor 75 jaar neergezet had. Er stonden ouderwetsche, hooge stoelen van rood pluche met een bijpassende sofa, er lag een geheel verschoten tapijt op den vloer, en er stond een oude, porceleinen kachel. Het was duidelijk, dat dit vertrek nooit gebruikt werd, de gor-

dijnen waren dan ook stijf gesloten, maar toch, een kiertje was opengebleven, en daardoor had een ondeugende zonnestraal zich een weg gebaad. En die zonnestraal gleed langs den met goudleer bekleeden muur, en bestraalde het portret.

Het was een oud portret, gevat in een rond lijstje van eenmaal verguld geweest hout. Maar het was het portret van het Ideaal. Een meisje van misschien negentien of twintig jaar, in een wijde japon van zwarte zijde, met slechts aan de polsen en aan den hals wat fijne, witte kant. Zij zat op een sofa, haar kleine handen, die een gele roos vasthielden, rustten in haar schoot. Een rijke, golvende massa donker haar omlijstte haar gezichtje, en lag als een zware wrong achter in haar hals. Zij scheen in gedachten of dromen verzonken, haar oogen hield zij neergeslagen, en de lange, zijden wimpers vormden een schaduw op haar blanke wangen.

Dat was het ideaal, dat den armen Ted zo lang voor den geest had gestaan. Hij voelde, dat hij beefde, en het scheelde niet veel, of er kwamen tranen in zijn oogen. Hij keek om zich heen, in het stille, blijkbaar nooit bezochte vertrek. Dat was haar omgeving, en hij moest erkennen, dat die bij haar paste. Het was niet meer de smaak van onze dagen, dat was waar. Maar toch, wat een sfeer van kalmte, van stille behaaglijkheid, ver van alle onrust en gejaagdheid, ging hier van uit.

Het kostte Ted moeite, zich los te maken uit zijn droomerijen, want steeds luider werd het roepen om hem, dat van beneden kwam. Hij ging eindelijk, maar hij was verstrooier dan ooit gedurende den autotocht.

Hij kon niet nalaten, in stilte de meisjes om hem heen te vergelijken met dat van het portret. Het luide lachen, de vrolijke uitroepen hinderden hem bepaald. Hij dacht er aan, hoe zulk een rit in de avondkoelte wel zijn moest met haar, met het meisje van het portret. Dat zou geen razendsnelle vaart in een auto zijn, zooals thans, maar een stil, droomerig gangetje in een gemakkelijk rijtuig, met een gemoedelijk paardje en een even gemoedelijken koetsier, die ziende blind en hoorende doof was. Hij stelde zich voor, hoe heerlijk zulk een rit zou zijn, met haar naast zich, hoe hij zachtjes haar handje zou vatten, hoe hij het zou voelen beven in de zijne . . .

„Ted, wat zit je weer te dromen!” riep een vrolijke meisjesstem tegenover hem, en schitterende oogen zagen hem open aan.

Hij glimlachte gedwongen, en voelde zich diep ongelukkig. Ach, zoo iets zou zij nooit gedaan hebben, het was onmogelijk zich haar voor te stellen op die manier.

Van dien dag af, dat hij het portret ontdekt had, was Ted nog meer verstrooid en afkeerig van gezelschap dan ooit te voren. Dikwijls sloop hij naar de kamer, waar het portret hing, hij bracht er langen tijd achtereen door, terwijl hij het

beschouwde en zich trachtte voor te stellen, hoe het meisje, wier afbeelding het was, er in werkelijkheid uitgezien zou hebben, en hoe zij geweest zou zijn. Natuurlijk was zij een engel van goedheid en beminnelijkheid geweest, een goede

van de boomen en heesters. Ted was alleen met zijn gastheer op het terras van de bibliotheek. De andere logé's waren naar het tennisveld gegaan, dat heel achterin het park lag, men hoorde af en toe iets van 't vrolijke gelach en van de schalksche uitroepen, maar in de onmiddellijke nabijheid was het stil, en een heerlijke geur van vochtig gras en van natgeregende bloemen kwam naar binnen. Men had Ted niet gevraagd mede te gaan. Niemand verwachtte eigenlijk van hem, dat hij zou deelnemen aan de vrolijkheid, men was het van hem reeds gewoon, dat hij zich achteraf hield. Alleen Nelly had hem bij het heengaan een bedroefden blik toegeworpen, dien hij natuurlijk weer niet gezien had.

Mr. Van Wijlen, die zijn avondblad las, had hem reeds eenige malen van over zijn gouden pince-nez aangekeken, nu vouwde hij de courant dicht en legde ze weg.

„Mijn beste jongen,” zei hij vriendelijk, „je trekt je heusch wat erg terug. En ik had nogal, juist met het oog op jou, een paar heel aardige meisjes geïnviteerd.”

„Het was erg vriendelijk van u,” zei Ted, die niet kon nalaten te lachen.

„Maar ik geloof niet, dat ze noemenswaardigen indruk op je maken,” vervolgde de oude man. „Toen ik jouw leeftijd had, Ted . . .”

Ted knikte begrijpend. „Ik geloof, dat u me heel ondankebaar zult vinden,” zei hij zuchtend. „Maar ziet u, ik ben misschien wat ouderwetsch, of misschien zelfs een beetje belachelijk. Maar ik kan zoo weinig bewondering hebben voor de hedendaagsche meisjes.”

Mr. Van Wijlen lachte op de hem eigen stille, begrijpende manier. „Het is een klacht die ik wel eens meer gehoord heb,” zei hij. „Maar toch nog niet van iemand van jouw jaren.”

Ted zuchtte nogmaals. „Ik zei u al, dat ik waarschijnlijk heel ouderwetsch ben,” zeide hij. „Het is natuurlijk wel nonsens, maar het lijkt mij tegenwoordig of de meisjes vóór alles onze kameraden zijn, een soort goede vrienden, en eigenlijk niets meer. En men stelt zich dat toch anders voor, men droomt toch van zoiets als van een ideaal. En . . .”

„Ik heb het ook wel eens gedacht,” zei mr. Van Wijlen hoofdschuddend, „maar ik vraag me af, of het niet erg overdreven is, te spreken van het geheel ontbreken van het Ideaal.”

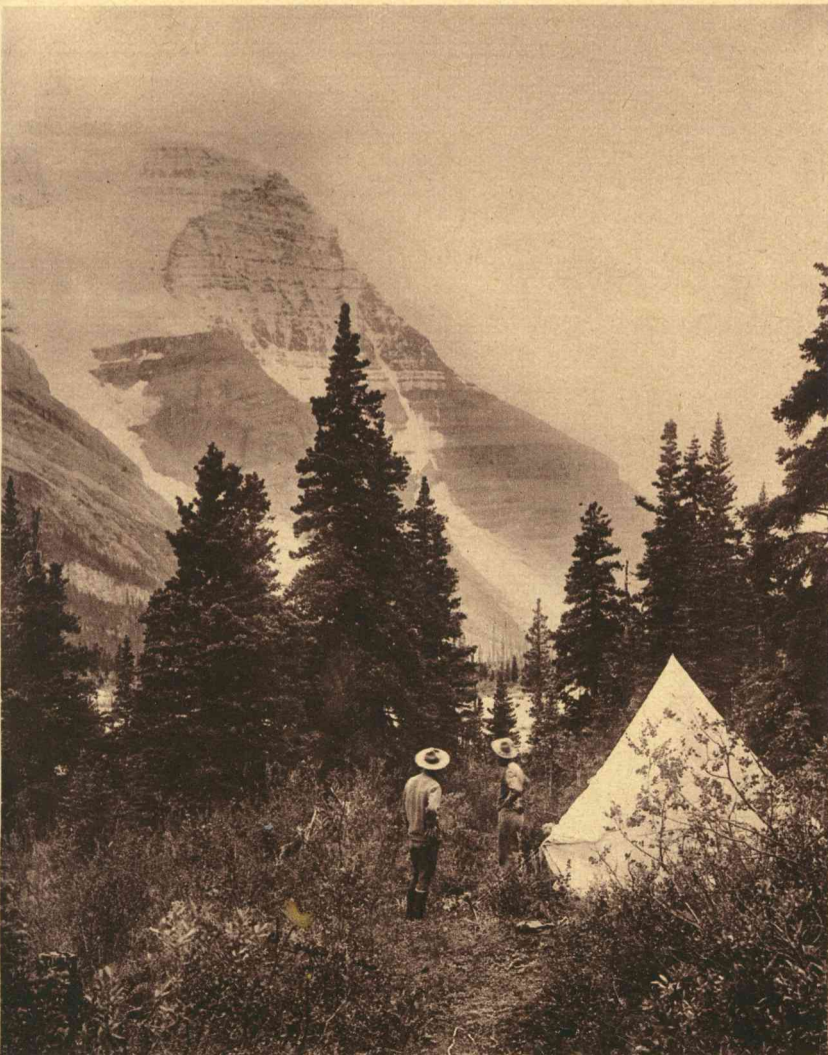
„Dat is het juist,” zei de arme Ted, die niet wist hoe zich duidelijk te maken. „Ziet u, ik dacht eens . . .”

„Dat meisjes engelen waren,” vulde mr. Van Wijlen aan. „Je droomde van meisjes, die zacht en bedeesd waren, die bloosden en de oogen neersloegen, die geen korte rokken en kort haar droegen, maar lang, zacht haar hadden en van wie niets te zien kwam dan

Zie vervolg op pag. 8

Een kijkje in de King Street te Toronto. — Toronto, dat vroeger York heette, is de hoofdstad der Canadeesche provincie Ontario en telt bijna vierhonderdduizend inwoners. Men lette vooral op de twintig en meer verdiepingen hoge huizen, waardoor de zeer breede straat van onze foto bijna op een steeg gelijkijkt.

De ruim vierduizend meter hoge Mount Robson in Britsch Columbia, Canada.

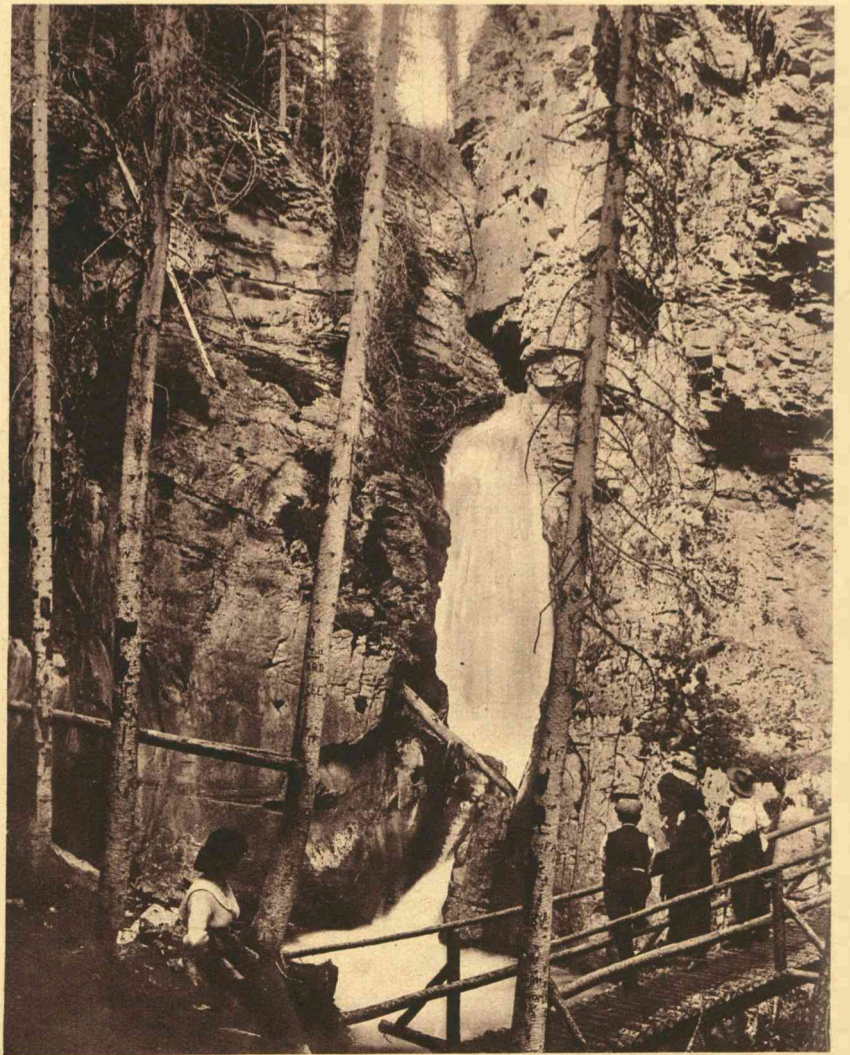
geest voor al degenen, die het geluk hadden met haar in aanraking te komen.

Hij dacht er dikwijls over, hoe graag hij haar naam en geschiedenis zou willen weten, maar hij durfde er niemand

naar vragen. Het leek hem heiligschennis, dat iemand 't geheim zou weten van de stille verhouding tusschen hem en het liefelijke wezen, dat het portret voorstelde.

De tijd van zijn verblijf op het kasteel van mr. Van Wijlen liep ten einde, zooals Ted met een onuitsprekelijk gevoel van beklemming moest vaststellen. Hij zou het Portret moeten verlaten, hij zou Haar waarschijnlijk nooit terugzien. En die gedachte gaf hem 'n onzegbaar gevoel van verdriet.

Na dagen van gloeiende hitte en stralenden zonneschijn was er dien dag een hevig onweder geweest, dat de atmosfeer aanmerkelijk verfrischt had. Thans was het vallende avond, en het regende niet meer, maar de regen schitterde nog op het gras en op de paden van 't park, en droop overal

De watervallen van den Johnson Canyon in het Canadeesche Rotsgebergte.

NEW YORK, HET MODERNE BABYLON

New-York offers a drama.
James C. Young.

Wanneer heden ten dage ééne stad op aarde voor vergelijking in aanmerking komt met het machtig Babylon uit de grijze oudheid, is het voorzeiker New-York.

Parijs, zoo vaak aangeduid met den naam „modern Babylon”, moge daarop wellicht aanspraak maken als stad van weelde en . . . zonde . . . New-York behoeft in deze opzichten voor de hoofdstad van Frankrijk allerminst onder te doen . . . terwijl Parijs, wat het groteske van zijn bouwwerken betreft, in het niet verzinkt bij de titanen-creaties der Yankee's.

Heeft U „Babel” gelezen van Couperus? In Babel vertelt Couperus van 'n jongetje . . . 'n gansch ander jongetje dan 't „Jongetje” van Borel . . . en van den Torenbouw . . . Van terras tot terras dwaalt dat jongetje hooger en hooger . . .

De 13e April van het jaar 1852 zag in 't dorpje Rodman, in den staat New-York, een jongetje geboren worden uit arme boerenouders . . . Dit jongetje droomde, evenals dat van Couperus . . . maar van Dollars en Macht . . . Uit dit jongetje groeide een wonderman, 'n genie, welhaast over gansch de wereld bekend als de man die het initiatief nam tot het bouwen van een der machtigste scheppingen op aarde: Woolworth-Building.

Na, wat men wel aanduidt met den naam van „niets”, door taai doorzettingsvermogen en stalen wilskracht te zijn geworden tot „iets”, gaf hij den jongen architect Gas. Gilbert opdracht daartoe met de simpele woorden:

„Ik wil het hoogste huis van de wereld bouwen, maak er de noodige plannen voor”.

In Nov. 1911 ving een leger arbeiders den reuzen-bouw aan en al spoedig klinken hunne hamerslagen hóóg uit boven alle andere wolkenkrabbers. De Amerikanen, anders niet zoo gemakkelijk te overbluffen, beginnen zich verbaasd af te vragen, waar dit alles wel eindigen moet.

Zij zouden hierop antwoord ontvangen in den nacht van den 24en April 1914 van president Wilson: te Washington drukte hij op een knopje en tegelijkertijd schitterde Woolworth Building in een zee van licht, verwekt door honderd-duizend elektrische lampen, terwijl machtige schijnwerpers de 300 M. hooge torenspits in gloed zetten.

Enkele getallen mogen U een idee geven van Woolworth Building: 't gewicht van het gebouw bedraagt 223000 ton, 58 etages ontvangen hun licht door 5000 vensters, 28 lussen dienen om het aantal bezoekers, dat dagelijks tusschen 25- en 30 duizend bedraagt, te vervoeren, de „bevolking” zelf telt 10000 personen. De kosten van

bouw, inrichting enz. bedroegen 14 miljoen dollars of plus minus 35 miljoen guldens.

Sinds Woolworth-Building werd voltooid zijn nu een dozijn jaren verlopen en wederom vragen de Amerikanen zich af waar eindigen moet de bouwwoede, die sinds den wereld-oorlog New-York heeft aangegrepen!

De wolkenkrabbers beginnen zóó talrijk te worden dat ze niet meer als evenveel torens boven alles uitsteken, maar, bijkans aaneengesloten blokken huizen gaan vormen. Gansche blokken huizen

van 10 en 12 etages worden afgebroken als „véél te laag” en vervangen door twintig-en-meer-verdiepingers.

De vreemdeling die New-York thans bezoekt gevoelt zich als 'n Gulliver in 't Reuzenland, 't duizeit hem, alle verhoudingen raakt hij kwijt en hij meent te lijden aan hallucinaties.

Is Woolworth-Building opgetrokken in Gothischen stijl en, hoewel machtig imponeerend, rust aanbrenghend door z'n reine blankheid, de hyper-moderne architecten beginnen de hooge gevellijnen met bonte kleurbanden te breken, vervallen bijkans in barbaarschheden, waarvan het American Radiator Building, gebouwd door de architecten Howells & Hood, een sprekend voorbeeld is. De toren, uitgevoerd in zwart en verguld, doet denken aan „tomtoms” en glinsterende speerpunten, het gebouw kreeg ook den naam van „Jack Johnson's gulden glimlach” ter herinnering aan de zwarte tronie van den beroemden negerbokser, die gaarne al lachend zijn gebit van goud liet zien.

Tooverde Hood ons hier ook iets geweldigs voor, 't riekt naar „Jazz” en „Ku-Klux”, de gewone moderne is er nog niet rijp voor en hoopt 't ook niet te worden. Hoe een schilder, die gedurende meerdere maanden, elken dag 'n uur het toren-aspekt op zich liet inwerken, dit uitbeelde, ziet U hiernevens. Op deze reproductie ging natuurlijk het kleur-effect der vergulde speerpunten verloren.

Gaat Woolworth-Building prat op 58 etages, de architecten Shreve & Lamb ontwierpen een gebouw, hotel en kerk tegelijkertijd, dat 65 verdiepingen zal hoog worden, terwijl de kosten zijn beraamd op 14.000.000 dollars. Dit zal dan het grootste bouwwerk van New-York zijn (voor hoelang?!).

Hoe 't New-Yorkse bouw-delirium woedt, blijkt wel uit de 300.000.000 dollars die men alleen op het eiland Manhattan in 1925 heeft verwolkenkrabberd.

Bouwt men in New-York ook op rots-grond, de enorme belasting van een relatief klein stukje aard-oppervlakte kon vandaag of morgen wel eens diep in den bodem 'n aardverschuiving ten gevolge hebben, die een aardbeving zou verwekken, waarvan de gevolgen onberekenbaar zouden zijn . . . Denk U een ineenstorten van dit labyrint wolkenkrabbers door honderdduizendtallen bewoond!

Ook aan lucht beginnen de New-Yorkers gebrek te krijgen, terwijl het verkeer in de straten bijkans onmogelijk begint te worden vanwege de opeenhooping der menschen-massa's.

Men voorspelt in Amerika voor de naaste toekomst wolkenkrabbers in den vorm van reuzen-pyramiden; het enorm gewicht dier gebouwen zou dan gedragen worden door een groot grondvlak, terwijl de lucht vrij om de gebouwen heen zou kunnen spelen en tevens door de straten er om heen. De nieuwe wetten der New-Yorkse bouwpolitie leiden als 't ware tot deze oplossing.

Wat aangaat de bacil die de huidige New-Yorkse bouwkoorts verwekt?

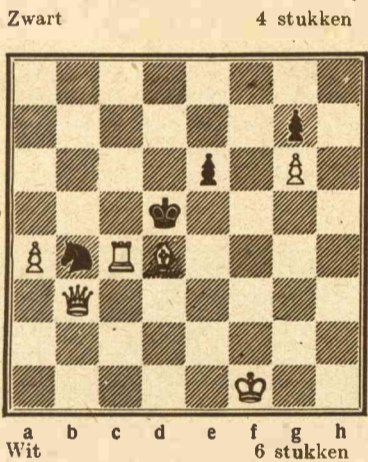
De bouwspeculanten kunnen zich slechts handhaven wanneer zij „blijven” bouwen, nieuwe bouwcredieten ontvangen om geleden stroppen te dekken en zich er dieper en dieper in te werken naarmate ze hooger bouwen, wat weldra voeren moet tot . . . een Babylonische crisis.

De zwart-gouden Toren van het Radiator-Building te New-York.

Schaken.

PROBLEEM No. 74 (vierzet).
Auteur: J. Dobrusky te Praag.

Oplossing Probleem
No. 71 (tweezet):
1 Lf 7.

Onze Oplossingswedstrijd.

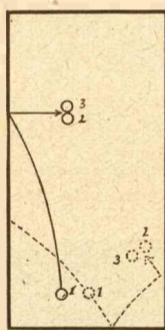
De Maart-prijs van f 2,50 is gewonnen door Rev. J. Schipper te Guntakal, Britsch-Indië, die 49 punten scoorde.

De ranglijst der overige deelnemers is t/m probl. no. 70: K. v. Oosten te Magelang, Java en H. J. Midde te Den Haag 39 punten, A. J. v. d. Voort te Rotterdam 31, C. J. Poulis, Rotterdam 31, W. A. Kluit, Rekken 29, C. de Leeuw te Amsterdam 28, A. Neyenhuus, den Haag 27, I. v. Daelen te Rotterdam 27, J. Meyer, Amsterdam 23, Ds. G. Brink

te Oosterlittens 21, A. Elbertse, Arnhem 20, G. A. Vugts te Someren 19, D. Ingerman te Amersfoort 18, P. Smit te Hilversum 12, F. v. Zuylen te Den Haag 10, A. Visser te Rotterdam 9, J. Schipper te Guntakal 0.
C. de L. te A. (Uw ingezonden probleem is wel wat eenvoudig, maar we zullen het binnen enkele weken plaatsen).
I. v. D. te R. (In probleem no 69 volgt na 1. Ke5—d4 eenvoudig Pe7, waarna wit onmogelijk in 4 zetten tot mat kan komen).
Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstr. 37, Delft.

Biljarten.

Uit het rijkvoorziene kunststooten-repertoire van prof. Drost geven wij dezen keer bijgaande origineele massé van den lossen

band. De aan dezen stoot verbonden moeilijkheid is van eigenaardigen aard. Jaren geleden reeds maakte Hugo Kerkau de massé over 3 losse banden, die in het stipelschema weergegeven wordt en die schijnbaar veel moeilijker is dan de één-band-massé. Schijnbaar. Want inderdaad is deze stoot, bij de andere vergeleken, slechts kinderwerk. Als de stootbal maar een terugdraaiende beweging krijgt en krachtig genoeg geraakt is, caramboleert hij wel over 3 banden; ook al zou de eerste band 'n paar centimeter hooger of lager geraakt worden.

Niet aldus echter bij de één-band-massé. Hier komt het er op aan, den band millimetrisch op de juiste plek te treffen, en de groote moeilijkheid is om daarna nog voldoende draaiing in den bal te houden om de carambole te verwezenlijken.

Biljarter.

DROOG AMERIKA.

Sinds 't land der Yanks kurk-drooggelegd is,
— Ach, hemel, Haagje, spaar dát ons! —
Is daar „American drinks” geschilderd
Op 't winkelruit der . . . melksalons.

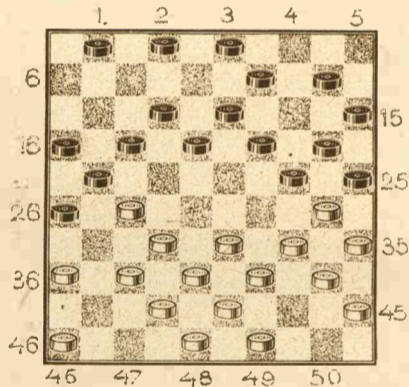
Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.
J. Groenteman Jr., Amsterdam.

No. 97.

Het nevenstaand diagram geeft een stelling weer, geconstrueerd door den heer Groenteman, den oud-probleemredacteur van „Het Damspel”, en is merkwaardig door de twee diep verborgen schijnoplossingen, die het naast de goede oplossing bevat.

De eerste nevenoplossing is:

Wit: 27—22,36—31,46—41,32—27,42—37,38×27,34×5,39×8

Zwart: 18×27,27×36,36×47,21×41,41×32,27×29,15×39,2×13

De tweede gaat als volgt:

Wit: 27—22, 37—31, 33×11, 38—32, 39—33, 34×5, 40×29.

Zwart: 18×27, 26×28, 16×7, 27×47, 47×29, 25×34, 24×33.

In beide gevallen gaat de dam verloren met nadeeligen stand voor wit. De eenige wijze om te winnen is echter: Wit 27—22 (18×27 gedw.), 36—31, 46—41, 37—31!, 33×11, 38—33, 34×5 en 39×16!!
G e o.

Pandoeren

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112^{II}, Amsterdam.
Alle mededeelingen, deze rubriek betreffende, aan bovenstaand adres te richten.

Correspondentie:

Aan inzenders van problemen verzoeken wij beleefd, om bij de inzending te melden voor welk tijdschrift deze bestemd zijn.

P. v. P. te R'dam. In de door u gezonden praatjes laat u herhaalde malen verzaken, wat toch volgens Art. 8 van het reglement niet geoorloofd is. Uwe inzendingen komen dus voor plaatsing niet in aanmerking.

K. R. te A'dam. Hoe u een maat moet vragen zult u vinden op blz. 11 en 25 van mijne handleiding-pandoeren. Wat den inzet betreft bij den aanvang van het spel, kunt u onderling bepalen. Gewoonlijk wordt met tien fiches begonnen.

Auteursoplossing probleem No. 97.

- 1e Slag A H. 7, B H. 6, C H. 8, D S. A.
- 2e „ C R. H., D R. A., A R. 10, B R. 8.
- 3e „ D S. B., A S. V., B H. 10, C H. V.
- 4e „ C S. H., D K. B., A S. 8, B H. 8.
- 5e „ B S. 10, C H. H., D K. A., A S. 7.
- 6e „ C R. B., D R. V., A R. 7, B K. V.
- 7e „ D K. 9, A K. 7, B H. A., C H. 9.
- 8e „ C K. 8, D R. 9, A K. 10, B S. 9.

Auteursoplossing probleem No. 98.

- 1e Slag A H. 8, B H. H., C H. V., D H. 10.
- 2e „ B R. H., C H. 6, D H. 7, A R. A.
- 3e „ D R. V., A R. B., B R. 10, C S. H.
- 4e „ D R. 9, A R. 8, B S. V., C H. A.
- 5e „ C H. 9, D K. V., A S. 9, A B S. B.
- 6e „ C K. 10, D S. A., A K. 7, B K. A.
- 7e „ B K. 8, C K. 9, D S. 10, A K. B.
- 5e Slag A A K. B., B S. B.
- 6e „ C S. 8, D S. 7, A S. 9, B K. A.

Een mooi probleem.

PROBLEEM No. 108.

Ingezonden door den Heer G. C. Mank, Leiden.
Piccolo Misère Ouverte Impériale (piccolo-praatje).

- A Harten 8, 9.
- Ruiten 7, 8, Vrouw.
- Klaveren 8.
- Schoppen 8, 9.
- D Harten 10, Boer, Heer.
- Ruiten Boer, Aas.
- Klaveren 7.
- Schoppen Boer, Heer.
- Troef: Harten.
- B Harten 6, 7.
- Ruiten 10.
- Klaveren 9, 10, Vrouw, Aas.
- Schoppen 10.
- C Harten Vrouw, Aas.
- Ruiten 9, Heer.
- Klaveren Boer, Heer.
- Schoppen 7, Vrouw.
- Kijkaart: Schoppen Aas.

A speelt Schoppen 9 en verliest.

Toelichting: De speler verliest wanneer hij 2 of meer slagen krijgt of wanneer hij geen slag haalt.

PROBLEEM No. 109.

Voorgekomen op een speelavond.

Misère Ouverte Impériale (praatje).

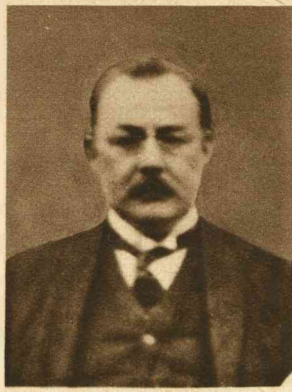
- A Harten 8.
- Ruiten 7, 8, 10.
- Klaveren 7, 9, Vrouw, Heer.
- D Harten Boer, Vrouw.
- Ruiten 9, Heer, Aas.
- Klaveren Aas.
- Schoppen 8 Aas.
- Troef: Harten.
- A speelt Harten 8 en verliest.
- B Harten 6, 9, 10, Aas.
- Ruiten Boer.
- Klaveren 8.
- Schoppen Vrouw, Heer.
- C Harten 7, Heer.
- Ruiten Vrouw.
- Klaveren 10, Boer.
- Schoppen 7, 9, Boer.
- Kijkaart: Schoppen 10.
- D Volgorde der spelers B D
- A Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan het adres van den Redacteur der rubriek.

Ds. Y. Stelma,

Predikant der Nederd. Herv. gemeente te Tzum (Fr.), vierde den 14en April i.l. zijn 25-jarig jubileum als zoodanig.

J. A. Klaassen

De heer J. A. Klaassen te Dordrecht, die den 1sten April den dag herdacht, waarop hij voor 40 jaar bij de neeren Van Gend en Loos in betrekking kwam. Hij is thans directeur van het kantoor te Dordrecht.

A. F. Marsteller

Den 15en April was het 25 jaargeleden, dat de heer A. F. Marsteller, procuratiehouder der cacao-fabriek F. Korff en Co. te Amsterdam, bij deze Firma in functie kwam.

Guillaume Hesse

De heer Guillaume Hesse, solo-cellicist van de Groninger Orkest-Vereeniging, is met ingang van 1 Sept. a.s. benoemd tot eersten solo-cellicist aan de Philharmonie te Oslo (Noorwegen).

W. K. C. Antheunissen †

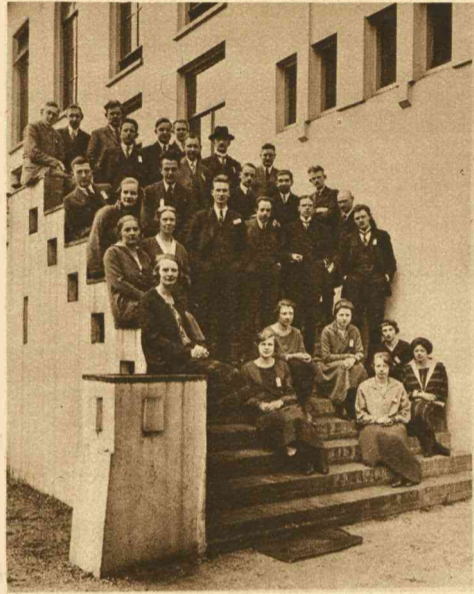
In den ouderdom van 76 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer W. K. C. Antheunissen, gep. hoofd-ambtenaar bij het Departement van Marine.

J. A. C. Keyzer

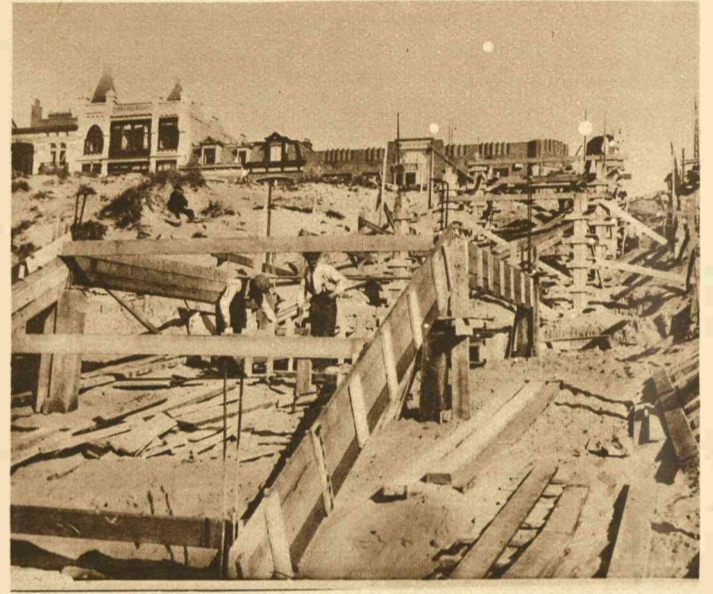
Den 10en April herdacht de heer J. A. C. Keyzer, kassier-boekhouder van het Notariskantoor Richardson, Bennenagel en Grijseels te Amsterdam, den dag waarop hij vóór 25 jaar zijn betrekking aanvaardde.

De „Ovis Poli”,

het reuze-schaap van de Aziatische hooglanden, dat de bekende Venetiaansche ontdekkingsreiziger Marco Polo zes eeuwen geleden reeds beschreef, is thans herontdekt door de beide zonen van wijlen President Roosevelt, die een expeditie in midden-Azië hebben ondernomen.

Het bioscoopvraagstuk

Groep van deelnemers en deelnemers aan de conferentie, welke door den Vrijzinnigen Christelijken Jongerenbond in het Oolgaardthuis te Arnhem van 8—11 April is gehouden over het bioscoopvraagstuk.

Voor het komende badseizoen

wordt te Zandvoort van de Zeestraat af naar het strand, een groote betonnen trap gebouwd.

„Zang en Vriendschap" te Londen

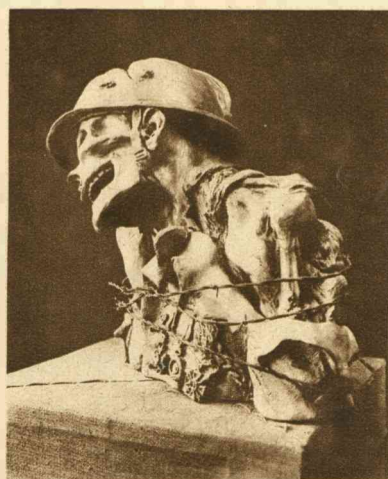
De Haarlemsche Koninklijke Liedertafel „Zang en Vriendschap" bracht een bezoek aan Londen. Onze correspondent kieke het koor bij het graf van den onbekenden soldaat.

De Hammerpoort,

aan den Rotterdamschen weg te Delft, werd met afbraak bedreigd. Gelukkig is er thans een regeling met den eigenaar getroffen, waardoor dit fraaie zeventiende eeuwsche poortje behouden blijft.

Mussolini naar Tripoli

De Italiaansche minister-president (1) aan boord van het oorlogsschip „Conte Cavour", dat hem naar Tripoli bracht. Zooals men ziet, draagt de Duce na den aanslag een pleister op zijn neus. (2) Turatti, de nieuwe secretaris-generaal der fascistische partij.

„Leve de oorlog"

Een Algerijnsche beeldhouwer en letterkundige, M. de Pouvreau Baldy, had boven gereproduceerd beeld, dat een schrijnende aanklacht tegen den oorlog is, ingezonden voor de tentoonstelling der Onafhankelijkheidsdag te Parijs. De politie heeft echter de expositie van het beeld verboden.

De viering van den nationalen onafhankelijkheidsdag te Athene

Een groep studenten in de nationale dracht, betreden met hun vlaggen het feestterrein.

een klein handje en soms de punt van een klein voetje . . ."
„Ja!" riep Ted, denkende aan zijn ideaal.

Mr. Van Wijlen glimlachte. „Ik heb dat ook wel eens geloofd," zei hij. „Ik heb ook wel eens gedacht, dat de zachtheid en de charme van de vrouw zat in zulke dingen, ofschoon het toch niets dan uiterlijkheden zijn. Maar, om eerlijk te zijn, moet ik bekennen dat ik op die meening radicaal teruggekomen ben. Als je met me wilt meegaan, dan zal ik je eens iets laten zien en iets vertellen, wat je misschien evenzoo bekeeren zal als het mij gedaan heeft."

Zij gingen naar boven, naar de hogere verdieping, waar nog de warmte hing, en zij hielden stil, zooals Ted plotseling met iets als hartkloppen bemerkte, voor de deur van den kleinen, ouderwetschen salon. Ja, hier moesten ze zijn, mr. Van Wijlen opende de deur. Het was er stil en warm, en een zwakke straal van de avondzon baande zich een weg door een kier van de gesloten gordijnen, en bescheen weer het portret, het omgevend als met een gloriekrans.

Ja, wel leek het een gloriekrans! Nog nooit had Ted zijn Ideaal zoo mooi en zoo liefelijk gevonden als thans. Hoe bekoorlijk, hoe bescheiden leek zij, hoe liefelijk was haar houding vol rust, hoe bevallig lag de schaduw van haar lange wimpers op haar zachte wang! Was het mogelijk, dat de tegenwoordige tijd iets kon voortbrengen, wat zoo bekoorlijk was?

Met een paar snelle bewegingen had mr. Van Wijlen de gordijnen geopend, en het volle licht van de avondzon viel thans in het vertrek. Ted sloot een oogenblik de oogen, het viel hem plotseling op, dat de kleine salon niet gewonnen had daardoor. Het heldere licht liet duidelijk zien, hoe versleten het tapijt was, hoe vershoten de bekleeding van de meubelen, en hoe weinig ze in overeenstemming met den hedendaagschen smaak en het hedendaagsche comfort waren. En ook Haar portret scheen iets te hebben ingeboet van zijn charme. Hij zag niet alleen, hoe verbleekt het verguldsel was van de lijst, maar ook het portret zelf scheen anders, grover, minder subtiel, het leek, alsof iemand er een beschermenden sluier van afgenomen had.

Mr. Van Wijlen was recht naar het portret gegaan.

„Kijk, beste jongen," zei hij, „het is hiervan dat ik je iets vertellen wou. De dame, die dit voorstelt is van een heel vorige generatie, zooals je ziet, en ik stel me voor, dat ze voor jou iets aantrekkelijks hebben moet. Want ze beantwoordt geheel aan het ideaal, dat men zich tegenwoordig van een zacht, schuchter, liefelijk meisje maakt."

Ted behoeft zich dat niet af te vragen. Hij wist, dat zijn oude vriend de waarheid sprak.

„Wij hebben dit portret, met de ouderwetsche meubelen die je hier ziet, van den vorigen eigenaar van het kasteel overgenomen," vervolgde mr. Van Wijlen. „Of liever gezegd, ze behoorden erbij, en ik heb ze niet weggedaan, ten eerste omdat ze toch niets hadden opgebracht, en ten tweede, omdat ik zulk een ouderwetsch vertrek toch wel aardig vind. Als curiositeit, wel te verstaan, want zelfs een oud man als ik houdt tegenwoordig niet meer van rood pluche, en prefereer onze heerlijke nieuwerwetsche sofa's en clubfauteuils boven deze stoelen met hun harde, rechte ruggen. En dit portret behoorde er ook bij. Het maakte indruk op mij, toen ik het voor de eerste maal zag, dat wil ik je wel bekennen, en ik vroeg den vorigen eigenaar wie het voorstelde. Hij vertelde het mij. Het was een soort oudtante van hem, of van een van zijn vrienden of familieleden, dat werd mij niet geheel duidelijk, en het doet er ook niet toe. Maar in elk geval vertelde hij mij iets van de geschiedenis van deze dame.

„En die geschiedenis was niet fraai. Zij was een heel mooi meisje, zooals je ziet, en zij had veel aanbidders. Zij verloofde zich met één van hen, een goeden jongen, die voor haar had willen sterven. Zij stelde hem daartoe in de gelegenheid. Want toen er een ander kwam, een schatrijk man, die echter veel ouder was dan zij, verbrak zij de verloving en koos den ander, die zooveel rijker was. En de eerste, bedrogen in al zijn hoop en al zijn verwachtingen, schoot zich door het hoofd . . ."

Ted waagde het niet, naar het portret op te zien. Hij gevoelde, dat hij het in dat oogenblik niet zou kunnen.

„Kort daarop trouwde zij," vervolgde mr. Van Wijlen, „en zooals mij gezegd werd, had niemand ooit een liefelijker, meer zedige en schuchtere bruid gezien. Een tijdlang, eenige jaren, ging alles goed, zij baadde in weelde en had een man, die haar niets weigerde. Maar toen kwam er tegenspoed in zijn zaken, die zoover ging, dat hij aanmerkelijke verliezen leed, zelfs lang niet rijk meer genoemd kon worden. En dat was het meisje van het portret niet naar den zin. Toen de stand van zaken haar duidelijk werd, dacht zij er niet aan haar man een hulp en een steun te zijn in zijn tegenspoed. Zij verliet hem eenvoudig, zij ging er vandoor met een ander. Zij had een kind van een paar jaar, dat zwak van gezondheid was en op jeugdigen leeftijd stierf, maar zij heeft er zich geen oogenblik om bekommerd. Zij liet niets van zich hooren, zelfs niet toen het stervende was. Echtscheiding was niet gemakkelijk in dien tijd, maar zij trok er zich weinig van aan.

Zij leidde verder een avontuurlijk leven, zij richtte nog verscheidene mannen te gronde, maar zijzelf is er in geslaagd, haar leven lang door te gaan voor een arme, verongelijkte engel, en het heeft haar nooit aan vrienden ontbroken. Ik kan het mij voorstellen, als ik dit portret zie. Het moet onmogelijk zijn iets slechts van een vrouw te veronderstellen, die zulk een liefelijke en zedige houding kan aannemen, en zoo bekoorlijk de oogen neergeslagen houdt. Maar dat neemt niet weg, mijn beste jongen, dat zij was zooals ik je verteld heb." — En toen legde mr. Van Wijlen vertrouwelijk zijn hand op Ted's schouder.

„Kijk," zei hij, „als ik aan die geschiedenis denk, dan voel

die de hitte trotseerden. Een verleidelijk visioen van zijn beschaduwden tuin doemde voor hem op. De gedachte, weer terug te moeten keeren in zijn warmen, stoffigen winkel, werd hem ondraaglijk. Hij zou zijn hoed gaan halen en naar huis gaan. Het was, ik herhaal het, werkelijk iets ongewoons wat mijnheer Snaak ging doen, en zijn twee bedienden, aan wie hij zijn voornemen mededeelde, keken dan ook verwonderd op.

Mijnheer Snaak wenschte hun een goeden middag en richtte zijn schreden huiswaarts. Vier slagen, afkomstig van de klok van den kerktoren, klonken dreunend door de zweele lucht. Hij gevoelde zich als een schooljongen, die onverwacht een vrijen middag heeft gekregen. Hij floot zachtjes voor zich uit, en keek met iets triomfantelijks in zijn blik over zijn bril heen naar mijnheer De Bruin, zijn gehaten concurrent, die om den hoek van de straat woonde, en die geen vrijen middag kon nemen, omdat hij er geen bedienden op na hield.

„Hetty zal wel verrast zijn, dat ik zoo vroeg naar huis kom," dacht mijnheer Snaak.

Toen hij, een klein kwartiertje later ongeveer, de aan den tuin liggende kamer van zijn huis betrad, vond hij zijn vrouw bij het venster zitten, bezig een brief te schrijven. Op het gezicht van haar heer en meester sprong zij, klaarblijkelijk verrast, op en bedekte den brief met een velletje papier van een bloc-note.

„Jan? Op dezen tijd?" stamelde zij.

„En waarom niet?" vroeg mijnheer Snaak. „Ik ben overtuigd, in mijn jongen tijd hard genoeg gewerkt te hebben, om mij nu eens die kleine weelde te veroorloven. . ."

Er werd geklopt.

„Mevrouw," zei het meisje, „de tuinman is klaar, en hij vraagt of u hem alstublieft betalen wilt, want hij komt niet meer terug."

„Ik kom direct."

Een beetje geagiteerd en zooals duidelijk bleek, heelemaal niet op haar gemak, trok mevrouw Snaak de lade van de schrijftafel open, deed er den onafgemaakten brief in, sloot de lade en stak den sleutel in haar zak. Toen ging zij gejaagd de kamer uit.

„Dat had ik nooit gedacht!" riep mijnheer Snaak uit.

Van nature was hij noch jaloersch, noch nieuwsgierig, maar nu was hij, wat te begrijpen is, toch benieuwd naar hetgeen zijn vrouw voor hem te verbergen had.

„Wat heeft Hetty te schrijven, wat ik niet weten mag?" vroeg hij zichzelf af. „Waarom moet mijn onverwachte komst haar zoo van streek maken?"

Eén oogenblik aarzelde hij nog. In het gewone doen zou hij nimmer neiging gehad hebben, om zich met de correspondentie van zijn vrouw te bemoeien, maar dit was, helaas, een bijzonder geval. De uitdrukking van schuld op haar gezicht, het snelle verbergen van den brief, dat alles duidde onmiskenbaar op een verkeerde daad. En daarom moest hij er het zijne van hebben. Zijn aarzeling overwinnend, haalde hij zijn sleutelbos voor den dag. Klaarblijkelijk had zijn vrouw vergeten, dat hij een duplicaat sleutel van de schrijftafel had.

In een seconde was de lade open. Daar lag ze . . de blocnote, en het begin van een brief onder het eerste blaadje. Toen hij hem zag, kwam er een uitdrukking van schrik en wrevel op zijn gelaat.

„Liefste Dick," begon de brief. „Ik kan je niet zeggen, hoe zeer ik je mis. Het lijkt mij een eeuw, sinds je . . ."

Mijnheer Snaak las niet verder. Hij wierp de bloc-note woest op de schrijftafel en ging voor het raam staan, kauwend op de punten van zijn hangsnor. De aantrekkelijkheid van zijn beschaduwden tuin bestond niet meer voor hem. Hij was ten prooi aan allerlei sombere gedachten. Had het lot hem daarom vroeger naar huis doen terugkeeren, om 'n dergelijke ontdekking te doen?

Hij hoorde hoe de deur van de kamer werd geopend en draaide zich om. Kwaad keek hij zijn vrouw aan. Mevrouw Snaak zag de open lade en den brief op de schrijftafel. Zij gaf een gillette van schrik.

„Wat beteekent dat, Hetty?" vroeg hij met een dreigende stem.

„Jan," zei zijn vrouw bevend, „ik zal het je zeggen . . . ik . . ."

„Geef je zoo weinig om mijn reputatie?" viel haar echtgenoot haar in de rede. „Hetty, moet je me zóó iets aandoen? Is dat eerlijk? Heb ik zóó iets aan je verdiend?"

Mevrouw Snaak viel in een stoel.

„Ik was wel bang dat je boos zoudt zijn," zei ze, een bezwijming nabij, „maar ik . . ."

„Boos?" riep hij uit. „Maar mijn hemel, mensch, heb ik dan geen reputatie die ik moet ophouden? Zegt de goede naam, dien ik in de stad heb, jou dan niets, dat je je best doet, om hem met voeten te treden?"

„Vergeef me, Jan. Als je denkt, wie Dick eigenlijk is, dan zul je toch wel inzien . . ."

„Ik weet wel dat Dick onze zoon is," zei mijnheer Snaak ongeduldig, „en je kunt hem voor mijn part iederen dag drie keer schrijven. Maar als de vrouw van den eigenaar van den grootsten en bekendsten kantoorboekhandel in de stad, moest je tenminste behoorlijk briefpapier gebruiken en niet die ordinaire bloc-notes!"

LENTE

*Lente, welkom in ons midden,
Ieder luicht, geloof me, heusch
Al te lang liep heel het menschdom
Kuchend, met een natten neus.
Maar dat is voorbij gelukkig,
Dáárvoor zorgt de zon probaat,
Die je zónder aspirientjes
Lekker transpireeren laat!*

*Lente, tijd van de herleving
En ontwakende natuur . . .
Jaargetij van reine bloesems
En oplaaient liefdevuur . . .
Ziet, hoe vrindje Amor vlijtig
Overal z'n pijlen schiet;
's Nachts kan ik geen oog soms dicht doen
Door der katten-minnelied.*

*Lente, van den kalen aardbol
Toovert gij een paradijs . . .
't Allerschoonste komt te voorschijn:
Tulp, spinazie en radijs.
Sinds uw komste wordt geen kip meer
Door de werkloosheid gekweld,
Door u, jonkvrouw, kunnen wij weer
Eieren kiezen voor ons geld!*

*Lente, kijk het allerheerlijkst
Is wel, dat wij weer voortaan,
Vrij van alle aardsche zorgen
Fijn naar buiten kunnen gaan.
Meer dan ooit zal elk dit prijzen,
Daar je woning doodbedaard
Door de huisvrouw met haar schoonmaak
Onbewoonbaar wordt verklaard.*

J. Cats Jr.

ik me geheel verzoend met het moderne meisje. Het is waar, men is het eerste oogenblik geneigd de zachte, beschroomde zich zedig voordoende vrouw te verkiezen. Maar dan denk ik aan het meisje van het portret, en dan komt het mij voor, Ted, alsof er in het tegenwoordige meisje iets moois, iets oprechts, iets eerlijks zit. En dat te bedenken, trekt óók aan, maakt óók heel charmant, Ted. Het is een heerlijke gedachte, dat het tegenwoordige meisje de oogen niet meer neerslaat, omdat zij niets te verbergen heeft, dat zij zich vrij en eerlijk voordoet, en dat zij zich geen air van ingetogenheid meer geeft, dat heel dikwijls bij de vrouw van vroeger dagen een masker was, dat heel leelijke dingen verborg. Ik geloof heusch, dat je goed zou doen daar aan te denken."

Ze verlieten het vertrek, waar, nu de zon geheel en al onder was, het portret scheen weg te zinken in diepe schaduwen. Ted gevoelde, dat hij er nooit meer naar zou kijken, dat zelfs de kamer, waar het hing, hem afschuw inboezemde. Maar wat mr. Van Wijlen gezegd had over de eerlijke oogen van het meisje van heden . . .

En beneden zag hij ze. Groote, blauwe, heerlijke oogen, die hem vol aanzagen, met een blik waarin een bedroefde

De „Norge" landt te Londen.

Het luchtschip „Norge", waarmee Amundsen de Noordpool zal trachten te bereiken, landt op het Pulhamvliegveld bij Londen.

vraag scheen te liggen. Oogen, die niets te verbergen hadden, die hij onmiddellijk begreep! Een heerlijk gevoel kwam over hem.

„Nelly!" fluisterde hij tot het meisje, dat bloosde van verrassing en blijdschap, „Nelly, wat zijn de meisjes van tegenwoordig toch aanbiddelijk!"

Een vreeselijke Ontdekking

Het was werkelijk iets ongewoons wat mijnheer Snaak ging doen. Misschien was het wel, omdat deze nazomermiddag zoo ongelooflijk heet was. Het laatste half uur had hij in de deuropening van zijn winkel in de Hoogstraat gestaan, op zijn gemak de weinige voorbijgangers gadeslaand,

FREUDENSTADT

Wie van een geestig stadsperspectief houdt, van een merkwaardig kijkje weet te genieten, of alleen maar snakt naar heerlijke, hooge lucht zonder gelegenheid te hebben z'n reislust naar verre landen bot te vieren, zal goed doen eens een dag of acht naar te strijken in een stadje dat aan meer dan een Schwarzwald-toerist, die met Triberg, Titisee, Höllental en Feldberg „schwärrt“, onbekend is gebleven. Ook menig jichtlijder, die het vreeselijk vervelende Wildbad, het voddige Rippoldsau of het mondaine Baden-Baden tot herstel van gezondheid koos, kent Freudensstadt hoogstens van hooren zeggen. Het is trouwens pas sinds enkele jaren met een behoorlijke directe treinverbinding in 6 uur van Frankfurt a./M. uit te bereiken tusschen 1 Juli en 15 September. Toch werd al in 1876 het eerste „Hohenluftkurorthotel“ er begonnen, dat, in 1900 herbouwd, voor den oorlog voornamelijk Engelschen en Amerikanen herbergde. Het ligt verrukkelijk frisch tegen den boschrand op de berghelling, zij het met een niet overmatig fraai uitzicht op de golvende vlakke.

Maar het punt van genieten is het karakteristieke stedeke zelf. Na Rothenburg, Hildes-

Freudensstadt im Schwarzwald.

Maar bovendien is er te veel het nuttige met het schoone verenigd; naast fijne, oude bronnetjes en fonteinen vindt men een eindeloos aantal, achter leelijke schuttingen opgeborgen groenten- en moestuintjes. Terwijl tot overmaat van ramp twee asfalttennis-courts met een ordinaar clubschuurtje het stadsbeeld bederven. Blijft men langs de kanten, bekijkt men de hoeken, die ieder als een afzonderlijke stadswijk van oudsher werden beschouwd, dan is Freudensstadt een ware verheugenis voor de oogen. De arkaden, die het geheele plein omgeven, brengen een speling van licht en donker, die altijd weer boeit. Zij tillen den bovenbouw der huizen met de puntige daken zoo dapper omhoog en doen de kleurenpracht der voorgevels des te beter uitkomen.

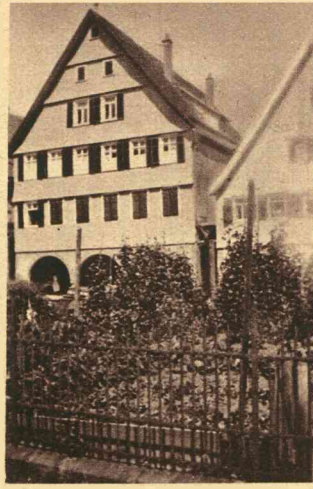
Typische eigenaardigheid is, dat het stadje tot op het midden van de vorige eeuw toe nimmer straatnamen rijk is geweest. Men woode eenvoudig „achter de kerk“ of „achter het stadhuis“. En het verhaal gaat dat vreemdelingen die in een winkel op de markt naar een bepaalde straat vroegen, door den eigenaar niet konden worden ingelicht, hoewel ze weldra ontdekten dat . . . de winkel aan

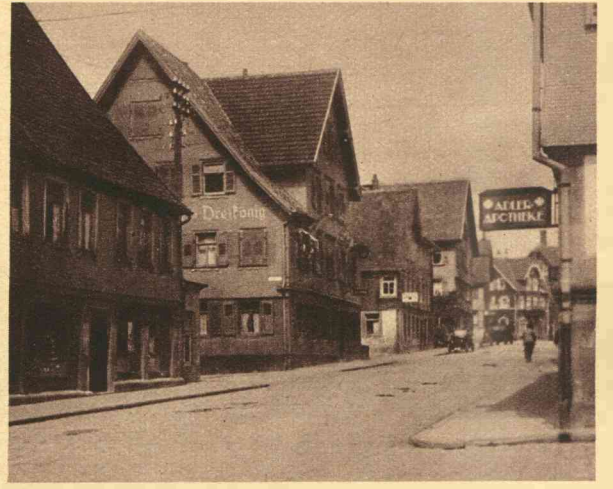
Zijstraat, met den brandstofvoorraad voor de huizen.

De bogegangen rondom het Marktplatz.

Groententuintjes op de Markt.

Een der vier hoofdstraten met het eigenaardig gebouwde hotelletje Dreikönig.

heim en Lübeck komt ongetwijfeld de vierde prijs er aan toe, als er een wedstrijd in stedenschoon in Duitsland gehouden zou worden. Ongetwijfeld heeft Neurenberg, heeft Frankfurt hoekjes, die wat schilder- en beitelwerk betreft, merkwaardiger, verzorgder zijn, maar het zijn „hoekjes“; Freudensstadt is een boeiend geheel.

Ongeveer ten tijde dat de slag bij Nieuwpoort plaats vond, werd het vreugdestadje gebouwd. En wel volgens het plan van het molenspel, dat oud en jong ook thans nog in Duitsland speelt. Als stadplan koos men dus het kwadraat; in het midden vormt dit de marktplaats; de zijden zijn precies halverwege door dwarsstraten onderbroken; er om heen vindt men weer evenwijdig loopende straten. De hoeken van het plein werden door vier hoofdgebouwen gevormd: de kerk, het raadhuis, een hospitaal en een verkoopshuis. Alle vier hebben den vorm van een rechthoek, zooals leerlingen van ambachtsteekenscholen die bij hun werk gebruiken. De kerk bestaat dus uit twee volkomen gelijke deelen, met twee zelfde torens op de verst verwijderde gedeelten.

Schitterend houtsnijwerk en eigenaardige voorstellingen uit den Bijbel zijn langs de balustraden aangebracht, die men aan de twee langste zijden vindt.

Het hospitaal is in het midden van de zeventiende eeuw door een ernstigen brand verwoest, het verkoopshuis is thans school geworden en tevens gedeeltelijk ingericht tot Schwarzwaldmuseum op natuurhistorisch gebied.

Jammer is alleen dat het groote marktplein, oorspronkelijk bedoeld om er een slot op te zetten, nergens meer in zijn geheel kan worden overzien. Zoowat middenin staat het op zich zelf niet

leelijke „Oberamt“ en het postkantoor; verder is de markt nu eens met wel vriendelijk plantsoen, dan met een grasveld, waar omheen een laag hekwerk met rankende roode rozen een goeden voorgrond voor de mooie huizen vormt, gevuld.

Het Kriegerdenkmal.

den achterkant in de bedoelde straat uitkwam! Ook de zijstraten zijn het rustig bekijken alleszins waard. Ze hellen soms sterk, waardoor men een eigenaardig overzicht krijgt. Schitterend bepaald is het hotel Zur Post met z'n rijke bloemenpracht en het eigenaardig, kunstvolle uithangbord. Maar de smalste straatjes zijn nog wel primitief: de mestvaalten liggen er tegen de huizen en nergens ontbreekt de stapel brandstof voor den winter. Toen ik er einde September was, lag het hout hier en daar, blijkbaar pas aangevoerd, achteloos neergeworpen, verderop was het keurig in vierkanten opgetast. Stelen . . . daar schijnt ook de armste Freudensstädter ver boven te staan. Of laat me liever zeggen de Zuid-Duitscher. Want niet alleen hier, maar ook in alle kleine steden in Würtemberg, Baden en Beieren, ja ook in het wat noordelijker gelegen Hessen, viel die gewoonte: z'n wintervoorraad aan brandstof voor ieder bereikbaar op straat te bergen, weer op. Zoo goed op het slotplein van het kasteel als tegen den bouwvalligen zijmuur van de schamelste woning in een achtersloppje.

Freudensstadt, het Würtembergische Schwarzwaldstadje dat meer bekendheid verdient, bezit ook het beste wereldoorlog-gedenkteken, dat ik tot nu toe ergens zag: de figuur eener moeder, het ernstige gelaat recht voor zich uitziende, in haar schoot de gevallen krijger. Haar aandeel in het offer is immers niet minder groot geweest? Vóór den ingang van het kerkhof, de namen van al de gesneuvelden uit de gemeente op het voetstuk dragend, symboliseert dit in graniet gehouwen epos een der beide vreeselijke ziekten, waaraan het Menschdom is blijven lijden.

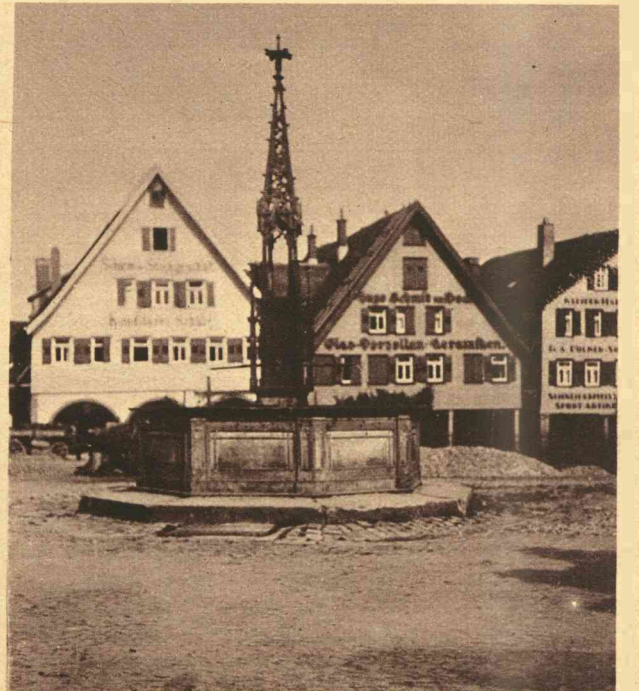
W. WYNAENDTS FRANCKEN—DYSERINCK.

Het fraai begroeide Posthotel met (rechts) dépendance.

Het Raadhuis (rechts). De straat links ervan is later met het oog op het verkeer doorgebroken.

Een der bronnen op de Markt.

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

38)

Al et was drukkend warm en benauwd, zoo dicht onder het dak en de kamer was akelig donker. De zware dakrand hing over het gesloten raam, waar de gordijnen nog half voor geschoven waren.

Helen stond ten laatste uit den armstoel op en ging op haar teenen naar het raam, opende het en keek uit, of ze Danvers niet zag terugkomen. Maar zijn groote gestalte in 't lichte pak, dat hij altijd droeg, was nergens te zien. Een man naderde de hut, maar het was Danvers niet. Ze raadde onmiddellijk, dat de dikke, zwaarlijvige gestalte Sanderson moest zijn.

Hij liep vreemd langs den weg, niet het pad houdend, dat dwars door de weide liep, maar van den eenen kant naar den anderen zwaaiend. Eenmaal stond hij stil en keek om zich heen, daarna ging hij plotseling hard loopen, hield weer stil, en vervolgde toen zijn weg met een vasten tred.

„Hij heeft gedronken,” zeide Helen tot zichzelf op een toon van geërgerde teleurstelling.

Er was geen twijfel mogelijk, te oordeelen naar de wijze, waarop hij liep; de man was dronken of ziek. Ze trad terug opdat hij haar niet zou zien, en even later hoorde zij de stem van Mrs. Sanderson onder het raam, en wist zij, dat haar eerste veronderstelling juist was. Er was geen angst, alleen een storm van verwijten in de stem van de vrouw.

„Kun je er dan niet afblijven, Bill, tot alles over is?” hoorde Helen haar bitter zeggen; en in antwoord daarop de diepe stem van den man, niet goed te onderscheiden, maar boos en aanmatigend. Daarna gingen ze beiden in het huis, en ze kon slechts het gemurmel van hun stemmen verstaan.

De uren die William Sanderson had doorgebracht in een klein kroegje in de buurt, aan de andere zijde van Ashwynne, hadden meer zijn humeur en zijn beenen in de war gebracht, dan zijn hoofd. Hij had vergetelheid gezocht voor het eeuwige gevoel van onrecht, dat zijn vrouw had, en voor zijn eigen angst voor de gevolgen van transacties, waarbij hij betrokken was, en die ongetwijfeld onwettig waren. De vergetelheid, die hij gezocht had, had hij echter niet gevonden. Zijn angst en neerslachtigheid hadden slechts den weg geopend voor een knagende verbolgenheid tegenover de wereld in het algemeen.

De staat, waarin hij verkeerde, gaf Helen een onplezierig gevoel en meer dan ooit verlangde zij naar Danvers' terugkeer. Verbeeld je, dat de man naar boven zou komen! Misschien was zijn vrouw op ditzelfde oogenblik bezig, het hem te beletten; de stemmen werden luider. Een heftig tweegesprek scheen in volen gang. Toen kwam een nieuwe vrees in haar op: ze zouden haar vader wakker maken, voor wien ieder oogenblik van slaap kostbaar was.

Liever nog zou ze naar beneden gaan, en den dronken bruto weerstaan; het was mogelijk, dat haar verschijning hem zou ontvuchten en de onrust zou kalmeeren. Haastig stapte zij door de kamer, ging naar buiten en sloot de deur zacht achter zich. Een oogenblik bleef ze zoo staan, om moed te verzamelen, alvorens naar beneden te gaan; de stem van Mrs. Sanderson, verdragend door de woede, steeg tot haar op door de open deur van de keuken.

„... ik zou gedacht hebben, dat je meer hersens had! En Mr. Danvers, die me nog wel vraagt, waar of je uithangt; ik heb me afgevraagd, hoe je er wel aan toe zou zijn, als je weer boven water kwam. Je ziet er mooi uit, om je te vertoonen aan den man, die je smerig baantje betaalt... nuchter!”

„Wie zegt, dat ik het werk niet doe, waar ik voor betaald word?” De harde stem met het zwaar Londensch accent, de woorden slurpend, terwijl hij sprak, brak haar stroom van verwijten. „Heb ik soms niet geholpen om den armen duivel weg te dragen en hem in zee te gooien, zonder eenigen doodendienst of iets? Denk je soms, dat zijn witte dooden-gezicht mij niet bespookt? Ik zie 'm” — de aanmatigende, onduidelijke toon stierf weg in een heesche gekreun, en plotseling klonk het schuiven van een stoel over den steenen vloer van de keuken. „Ik zie hem altijd! Ik *mot* drinken, zeg ik je — om hem van me af te houden.”

„Je ben gek, man!” De toon van de vrouw zweefde tusschen medelijden en wanhoop. „Het was toch jouw schuld niet, dat-ie niet behoorlijk begraven is op een kerkhof door een dominee en alles wat er bij hoort. Het geeft mij niets, noch jou, om denzelfden weg op te gaan, dien hij ging. Het zou beter zijn, als je maar in het schuurtje ging liggen. Ik kan niet velen, dat Mr. Danvers je zoo ziet.”

„Ik zal naar boven gaan,” zeide de man met dubbele tong.

„Dat zal je niet, zeg ik je. De jonge dame is boven — de jonge dame, die hij hier gebracht heeft om den zieke te bezoeken.”

Er was een oogenblik stilte, waarin de woorden schenen door te dringen tot het benevelde brein van den man; Helen was verstijfd van angst en schrik die haar bekropen was toen ze had staan luisteren naar dit zonderlinge gesprek.

„Wat doet ze daar dan?” vroeg Sanderson. „Heeft ze dan nog niet uitgevonden, dat er geen zieke is? En er niet geweest is sinds” — weer stierf de stem weg in het gekreun — „en er niet geweest is, sinds we hem weggedragen hebben, en hem overboord gesmeten hebben, om hem te verzinken in zee...” Hij zweeg even, wrevelig; toen steeg zijn stem in geweldige verontwaardiging — „je hebt ook geen hart, meid, jij.”

En ongewone klant

Jack Earl, een Amerikaan, die de reputatie heeft de grootste man der wereld te zijn, laat zich een nieuw kostuum aanmeten.

zeide hij, „het kan je niets schelen, dat-ie om zeep is! Zooveel te minder werk heb jij, daar je hem verzorgde...”

„Ik ben geen dronken gek, als je dat soms bedoelt,” zeide de vrouw mokkend. „Ik heb goed voor hem gezorgd, zoolang als-ie leefde, maar ik denk nu, dat-ie gelukkiger is, zooals-ie nu is, arme kerel. Hij was zijn eigen grootste vijand, dat was-ie; en dat word jij ook, Bill, als je doorgaat, zooals je de heele vorige week gedaan hebt. Je bent me een mooie, om op een man te passen, die meer dronk dan goed voor hem was — jij die zelf niet eens van den drank af kan blijven, zoodra als je een beetje zemelappig wordt.”

Helen wachtte niet langer, om nog meer te hooren. De veronderstelling, die ze gekregen had, terwijl ze luisterde — een verdenking zóo monsterachtig, zóo ongelooflijk, dat die haar meer deed duizelen, dan haar verschrikte — was geklommen tot een hoogte, dat zij zich zelf zoo gauw mogelijk wilde overtuigen met eigen oogen.

Geruischloos ging zij de kamer, die ze juist verlaten had, weer binnen, en ging recht naar de deur in den versten hoek. Even rustten haar vingers op de kruk, toen draaide ze die heel voorzichtig om.

De kleine kamer, die zij voor zich zag, was leeg.

Ze staarde om zich heen met groote oogen, met hevig kloppend hart. Het licht was nog slechter hier dan in de andere kamer, één klein raampje was slechts een voet van den mijningang verwijderd. Een oude, wankel sofa en een oude gedeukte ijzeren koffer vormden het eenige meubilair. Er lag geen kleed, en vlak tegenover haar gaapte de deur van een donkere, leege kast.

Wat betekende dit? Waarom had Danvers haar hier gebracht? Hij moest het weten... toch, toen de vrouw gezegd had, dat de zieke sliep...

Zij keerde zich plotseling om, ademloos in een angst,

die nu niet langer meer vaag en vormloos was. Ze hoorde het geluid van voetstappen in de andere kamer — een lichte, vaste stap, die haar hart bijna deed stilstaan. Ze kon nog net zien, hoe de deur tusschen de twee kamers werd toegeslagen en hoorde den grendel in het slot vallen.

HOOFDSTUK XXI.

Helen stond nog naar de deur te staren, terwijl de vreeselijke beteekenis van die dichte deur en het geluid van metaal aan den anderen kant, haar brein verwarden en haar hart deden verstijven.

Die lichte, vluchtige stap was Mrs. Sanderson geweest; het had niemand anders kunnen zijn... Wat had de vrouw ermee bedoeld? Angst versufte alle overige gevoelens. Ze sprong naar de deur en rukte aan den knop.

„Mrs. Sanderson!” riep ze luid. En weer bevelend: „Mrs. Sanderson! Wilt U als 't u blijft onmiddellijk de deur open doen!”

Ze meende beneden de trap zacht te hooren kraken en een deur te hooren sluiten. Ze riep weer, haar stem was een beetje onzeker. Er kwam geen antwoord. Hijnend ging ze naar het kleine raam. Het stoffige glas, met spinnewebben bedekt, was in het hout zelf gevat; het kon niet open en ze begreep dadelijk, dat als ze het brak, het haar van geen nut zou zijn om door te ontvluchten. Een kind van vijf jaar zou zich erdoor hebben kunnen wringen — maar niet iemand, die grooter was.

Als een niet te stelpen vloed kwam de waarheid van haar positie tot haar. Ze was gevangen — in de val — in dit kleine, donkere kamertje in de eenzame hut; overgeleverd aan de genade of ongenade van die menschen, — de Sandersons — den dronkaard en die vreemde, onbeleeft vrouw...

Neen, ze hoefde niet bang te wezen voor de Sandersons. Ze waren slechts werktuigen — dienaren van den man, die haar onder valsche voorwendsels hier gebracht had. Ze keerde zich af van het nauwe raam en ging op de lage sofa zonder veeren zitten, om na te denken.

Ze had het grootste gedeelte van haar leven doorgebracht onder een geheimzinnig dreigend gevaar; en terwijl gewone Engelsche meisjes van haar soort en opvoeding geholpen zouden zijn geworden, om de zaak onder de oogen te zien (of liever, verhinderd zouden zijn geworden om er mee te doen te hebben) door een ingeworteld geloof, dat dergelijke dingen eenvoudig niet konden gebeuren met menschen, zooals zij, was Helen niet geboeid geweest door valsche optimisme. Ze zeide niet, dat dit alles maar een onmogelijke droom was, ten gevolge van een afschuwelijk misverstand, een onzinnige fout door den een of ander begaan. Hoewel ze wist, dat het gevaar, dat haar steeds bedreigde, niet verwerkelijkt was geworden, begreep ze toch, dat er een ander, een nieuw gevaar dreigde.

Haar intuïtie verwierp terstond alle verband tusschen die twee; en bitter betreurde zij, dat ze haar instinct niet gevolgd was, dat haar nog geen drie uur geleden een zijwigende vermaning gegeven had.

Ze had zich afgevraagd, waarom Danvers haar naar de hut had willen brengen om te zien, hoe ziek haar vader en hoe klein de macht was, die hij over haar had. Ze had zelfs gedacht, dat hij edelmoedig was... Ezel, die ze geweest was! om zich te laten trekken door een magneet, die niet bestond, om toe te geven aan een overmacht, die geen macht over haar had.

Henry Blake was dood. De kamer naast deze, die zoo gezellig was, was de zijne geweest...

Ze verborg het gelaat in de handen en een stil gebed steeg op voor den man, die zoo tragisch en eenzaam aan zijn einde was gekomen. Toch twijfelde ze niet, hoewel haar hart ineenkromp van medelijden, of de vrouw beneden had gelijk. Het was beter zoo. Henry Blake, verkwister en misdadiger, die door het leven gedreven was zonder enig beginsel, zijn pad effenend door zijn bijzonder innemende persoonlijkheid, die lang geleden het hart van de vrij oude Sara Carmichael gewonnen had, her- en derwaarts gevoerd door zijn rusteloozen geest, had ten slotte rust gevonden in de groene zee van Devonshire. Hij was dood; zij kon niet twijfelen aan wat zij gehoord had. En Danvers had haar hier gebracht. Waarom?

Als antwoord hoorde zij nog de echo van zijn woorden, de vorige week in den rozentuin op Merrowby tot haar gesproken:

„Ik ben gek op je; ik zal je hebben, of je verandert of niet!”

(Wordt vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

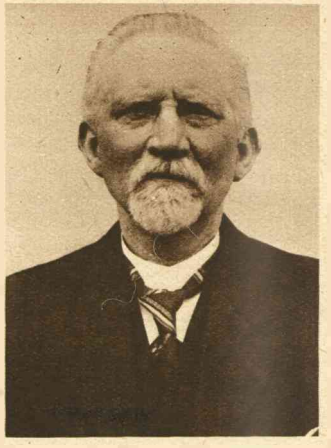

M. Groot Hulze.

Den 17en April i.l. herdacht de heer H. Groot Hulze zijn 25-jarig jubileum als iadingsmeester bij de Nederlandsche Spoorwegen te Deventer.

De nieuwe R.K. Hogere Burgerschool en Handelsschool te Helmond, werd de vorige week Woensdag officieel geopend in tegenwoordigheid van talrijke autoriteiten, o.w. zich ook de minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen, Z. Exc. M. A. M. Waszink (X) bevond.

J. Seurink

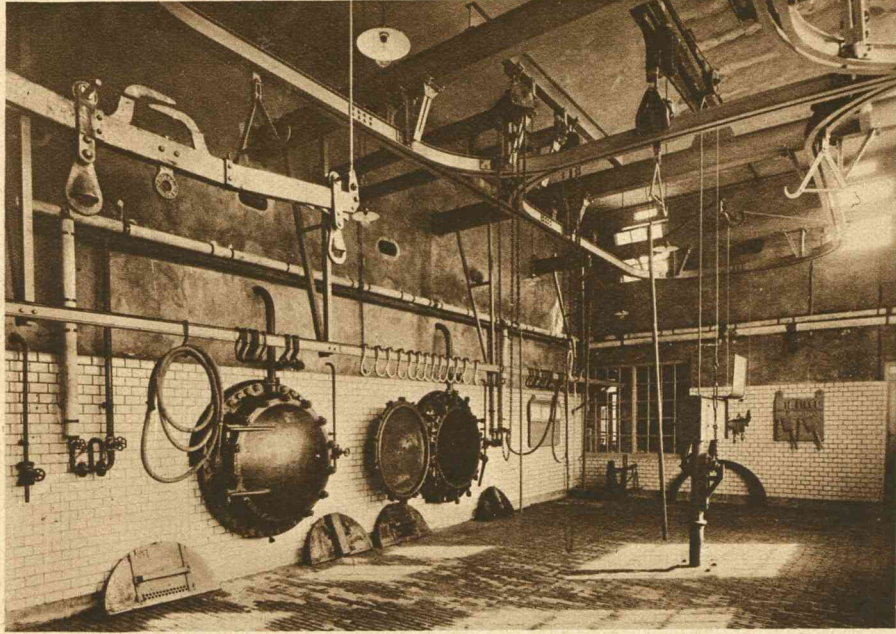
Den 26sten April a.s. hoopt de heer J. Seurink zijn 50-jarig jubileum als typograaf bij de drukkerij „Davo“ te Deventer te herdenken.

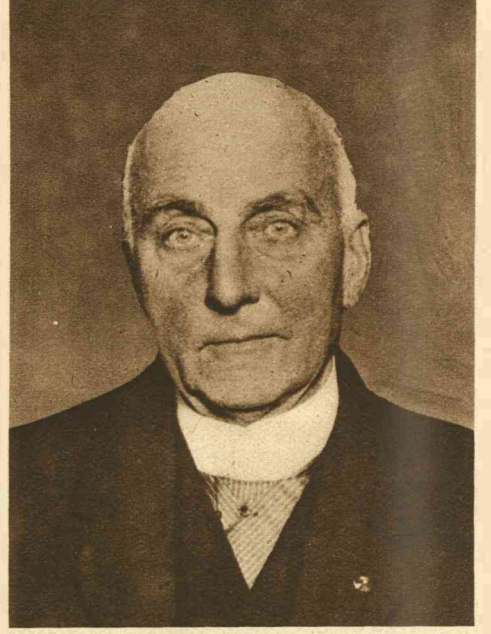
De Nationale Vrouwenraad te 's-Hertogenbosch bijeen
Groep der leden, gemaakt bij de officiële ontvangst ten stadhuisse. Op den voorgrond B. en W. en het bestuur.

Prof. Ir. G. H. de Vries Broekman, hoogleeraar in de waterbouwkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, vierde den 16en dezer zijn zilveren ambtsjubileum.

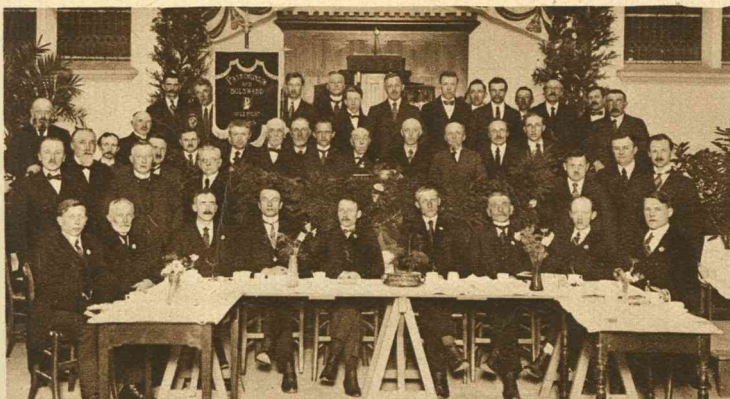

De Thermo-Chemische Fabriek te Bergum (Fr.) waar het in de provincie Friesland afgekeurde vleesch vernietigd wordt, en welke de vorige week geopend werd. — De ovens, waarin de cadavers verbrand worden.

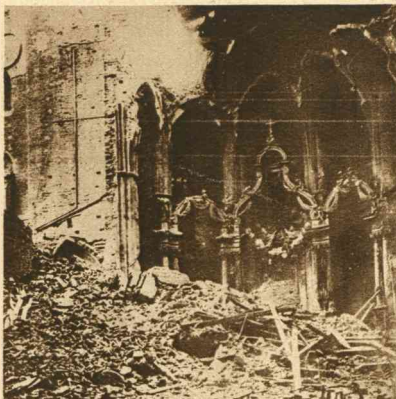
J. de Breuk †

De vorige week is plotseling overleden de heer J. de Breuk, oud-wethouder van Haarlem en presidentkerkvoogd van de Ned. Herv. Gemeente aldaar.

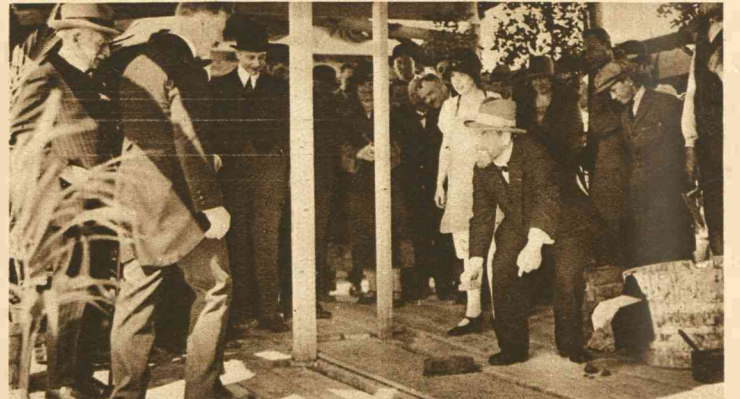
„Patrimonium“ te Bolsward bestaat 40 jaar

Een foto van de heeren bijeenkomst aan de Gereformeerde Kerk. Zittend, v.l.n.r. de heeren: J. Riemersma, J. Mooy, J. Dijkstra, J. Prins, B. Veltman, J. Brouwer, S. Keur, K. Nawijn Ezn., J. W. Mobach.

Een kerk ingestort

De architectonische kerk De la Dalbade te Toulouse, een rijksmonument, is bijna geheel ingestort, 3 doden en 8 gewonden onder haar puinhoopen begraven.

Een nieuw Pharmacologisch laboratorium te Utrecht

Prof. Magnus legt den eersten steen voor het te bouwen Pharmacologisch Laboratorium aan de Croeselaan te Utrecht.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Over Kinderopvoeding.

Voor onze lezeressen, die niet zoo gelukkig waren het Eerste Ned. Paedagogische Congres bij te wonen, willen we hier iets vertellen over de lezing van mevr. Ina Boudier Bakker over de zedelijke opvoeding onzer kinderen.

„Wij zien het kind,” aldus spr., „thuis en daarbuiten. Buiten wil zeggen de — voor het kind — „groote” wereld vol aantrekkelijkheid: vriendjes, uitgaan, spel en ontspanning, maar ook: van storm en strijd en onbegrepen drijfveeren. Een strijd, die noodzakelijk is voor de normale innerlijke ontwikkeling van het kind. Een kind verwerkt in stilte zijn moeilijkheden en is gesloten in zijn strijd. Deze strijd vergt een voortdurend gebruik van energie.

Het ligt aan de ouders hoe het kind zijn onvermijdelijken strijd voert: gezond en veerkrachtig of amechtig en verbitterd en vreesachtig zich afkeerend. Hoe dit ook zij — het kind moet terugkerend van de buitenwereld de andere wereld van thuis op zich vinden wachten.

Het kind moet thuis kunnen uitrusten van zijn vreugde zoowel als van zijn vernedering en verdriet. In de buitenshuissfeer moet het kind zich aanpassen aan anderen — altijd aan anderen. Maar het ouderhuis moet zijn als een oude gemakkelijke jas, die hem ruim en geriefelijk omsluit. Eenmaal thuis voelen zijn voeten den welbekenden grond en wijken de vreemde klanken, die nog in zijn ooren naklinken voor de lieve oude bekende geluiden van thuis.

De ziel van het kind moet als het ware worden gedrenkt in een verfrisschend bad van thuis-vrijheid: vrijheid van gedachten, vrijheid van droomen, zonder ingrijpen van vreemden.

Wanneer een kind geen vrijheid van gedachtenleven wordt gegund, is er geen vertrouwen en dan kunnen we slechts reageeren op uiterlijke indrukken. Van al het diepste innerlijke zieleleven van het kind, van zijn moed en uithoudingsvermogen, van zijn strijd en moeilijkheden — zien wij alleen het uiterlijk resultaat. Er is maar één weg om het kind wezenlijk te naderen: het winnen van zijn vertrouwen.

Dan eerst kunnen we hopen met vrucht te bestrijden de vijandelijke machten die onze kinderen belagen: angst en vrees. Een kind opgevoed zonder vrees zou een mensch worden met krachten die wij niet kennen. Wij moeten het kind bevrijden van zijn vrees.

Het is een ingeworteld waandenkbeeld te zeggen: ons leven is vol zorgen, doch het kind leeft zorgeloos. Een kind is evengoed in zorgen gevangen als wij, alleen zijn het andere zorgen, *zorgen naar verhouding*. Angst omgeeft het kind als prikkeldraad.

Eer een kind tot een wanhoopsdaad komt uit vrees, moet er een lange lijdensweg van geleidelijk verlies aan veerkracht zijn afgelegd. Een kind, dat voortdurend onder een angstpressie leeft, ziet alle kleuren in zijn omgeving vergraauwd, ziet zijn elasticiteit vernietigd, zijn veerkracht gebroken.

Het is het moeilijkst te vatten, het moeilijkst te verlichten: de angst in een andere ziel.

Door angst en vrees verliest het kind zijn onderscheidingsvermogen: de angst omgeeft hem als een kwellende benaauwenis, het snoert alles in hem tezamen, het verstikt zijn groei en belemmert de ontplooiing van zijn wezen. Duurt de angst kort, dan wordt nog zelfs dikwijls een litteken achtergelaten in het zenuwgestel. Duurt de angst lang, dan wordt er een onherstelbaar verlies toegebracht aan de ontwikkeling van het kind.

Wij kunnen onzen kinderen een talisman geven tegen de vrees: de mogelijkheid om over angst, moeilijkheid en verdriet heen uit te zien naar het ouderlijk huis als een veilige haven, waarin het kind kan vluchten en vanwaar het een deur kan dichtslaan tusschen zichzelf en al wat hem in schijn of werkelijkheid bedreigt.”

Bedrog.

Wie anderen bedriegt, is waardigh door bedrog te sneuvelen.

Berispen.

Berispen is geen kunst; zoo ghy u zelve welbeziet, ghy zult u meê om uw gebreken schaemen.

Jumperpakje bestaande uit korte klokrok van donker effen laken met een bijpassende blouse van licht gekleurde stof met kraagje, manchetjes, zakjes en slippers van donkere stof.

Strooien capeline met geboorden rand van crepe de chine en garnering van zijden bloemen.

Recept.*Sinaasappelpudding.*

Benodigd: $\frac{1}{2}$ L. koude gekookte melk, het sap van drie sinaasappelen, de schil van $\frac{1}{2}$ sinaasappel, het sap van 1 citroen, $1\frac{1}{4}$ ons suiker, 20 gr. gelatine.

Bereiding: Week de gelatine eenigen tijd in koud water. Wasch een der sinaasappelen goed af. Pers de sinaasappelen en citroen goed uit, zet het sap op met de suiker en de sinaasappelschil en breng dit aan de kook; neem de schil eruit. Knijp de gelatine goed uit, doe haar in het sap en roer tot ze opgelost is. Voeg, als het sap niet meer dampst, dit, heel goed roerende, langzaam bij de koude gekookte melk. Doe de massa in den puddingvorm, die met koud water is omgespoeld, als ze begint stijf te worden.

Met de hand gebreide cape van zeer fijne witte wol met borduursel in den kruissteek en met de hand geknoopte franje. Hetzelfde model is eveneens uitvoerbaar in laken of soepele woltricot.

Oud-Hollandsche Wijsheid.

Al kort men 't in, het lieve geld,
Dwaes, die het daarom minder telt,
En, krimpt het stuivertje op den tast,
't Is of 't ons toeroept: houdt me vast!
Behoeft en weelde en eigenbaet —
Zijn van het nieuwe fabrikaet.
't Zijn kolken, waarin 't al verzinkt
Wat rolt en rammelt, blinkt en klinkt;
Dus zij de les slechts niet verleerd,
Die eens de les der oudjes was:
Hij, die het stuivertje niet eert,
Krijgt zelden guldens in zijn kas.

Lichtpuntjes.

„Niet hij, die het meeste krijgt, doch hij, die het minste begeert, is de gelukkigste mensch,” zegt een Oostersch spreekwoord.

Niet hij, die de aangenaamste of voordeeligste levensomstandigheden bezit, doch hij, die in de gegeven omstandigheden de meeste lichtpuntjes kan ontdekken, is de gelukkigste mensch, zouden wij met een kleine variatie willen zeggen. Het is zeker niet gemakkelijk om altijd de lichtpuntjes te blijven zien; soms schijnt alles en iedereen tegen ons samen te spannen en dan wordt het zoo donker en zoo angstig om ons en in ons, dat we maar het liefst de oogen stijf zouden willen dichtknijpen om maar niets meer te hoeven zien.

Zonder zien kunnen we echter geen lichtpuntjes ontdekken en we dienen onder alle omstandigheden de dingen flink en onverschrokken onder de oogen te zien om te trachten een lichtzijde te ontdekken.

„Wat heb je nu aan zoo'n negatief geluk!” pruttelen velen. „Wat kan het iemand nu schelen als hij krimpt van de pijn, omdat hij een arm of een been gebroken heeft, dat er nog zoo heel veel „heel” is aan zijn pijnlijk lichaam. Wat kan iemand met een zware ziekte de mededeeling schelen, dat hij een paar procent meer rente van zijn geld gemaakt heeft, en hoe licht telt de financieel geruïneerde zijn kern-gezond gestel! Voorwaar, de rampspoed van het oogenblik tellen we het zwaarst en — andermans ongeluk is gemakkelijk te dragen.”

Maar al te vaak wordt vergeten, dat een gunstige geestgesteldheid het arbeidsvermogen zeer ten goede beïnvloedt.

Den blijmoedige schijnt alles mee te loopen. Het is van hem dat de mopperende en afgunstige medemensch zegt: „Natuurlijk! als je ook zoo boft en als alles je zoo meeloort, dan kan je wel gemakkelijk vroolijk zijn!” En de mopperaar vergeet, dat tegenslag en leed, die ongetwijfeld ook den blijmoedige treffen, op diens omgeving altoos den indruk zullen maken: „van niet zoo erg te zijn”, omdat de opgestapelde moeilijkheden onder den druk van een onverzettelijken vroolijken wil en een rotsvast vertrouwen reeds vanzelf schijnen uiteen te vallen in een aantal kleine onbelangrijke verdrietelijkheden, die schijnbaar zonder moeite uit den weg geruimd kunnen worden.

Ieder goed voornemen brengt onvermijdelijk iets goeds met zich mede.

Reeds de geestelijke inspanning, het zich met kracht er toe zetten om iets daadwerkelijk goeds tot stand te brengen, mist zijn heilzamen invloed niet op ons innerlijk en op onze gedragingen.

Immers, wanneer men een moeilijkheid heeft overwonnen, is men in kracht toegenomen en een volgende aanval zal ons beter toegerust en meer overwinningszeker vinden.

Merkwaardig is de vrees, die bij vele schijnbaar sterke karakters overheerschend is; vrees voor wat „men” zal zeggen, vrees voor den afloop van een aangevangen taak, vrees om anders te lijken dan anderen.

Aan al deze meestal angstvallig verborgen gehouden opwellingen van vrees ligt eenzelfde gebrek ten grondslag: de afwezigheid van genoegzame zelfbeheersching en zelfvertrouwen. Zelfbeheersching en vertrouwen in eigen kunnen vormen met gezond verstand een onweerstaanbaar bolwerk voor alle levensomstandigheden. Hij die zoekend naar lichtpuntjes rein en evenwichtig leert denken, komt vanzelf tot de slotsom, dat niets, wat hem overkomen kan, zijn innerlijk leven vermag te deren.

Wie in zijn leven bereikt, dat hij dit naar waarheid van zichzelf getuigen kan, heeft niet tevergeefs geleefd, want zóó een mensch heeft het ware levensgeluk gevonden, en wien dit deelachtig geworden is, werkt als een zegen op zijne omgeving door de uitstraling van innerlijke blijheid.

Bezadigheid.

Wie zacht een duin beklimt, genaecht allengs het spits.

Billijkheid.

Wie billijk loont en straft, zal 't nimmer zich ontdancken (berouwen).

Middagjapon van zwart satijn met ingezet vest en lange revers van crepe de chine. De wijde op de heupen ingehaalde overrok valt over een nauwe fourreau. Men lette op den eigenaardigen vorm der mouwen.

HET GOUD DER NEVELBERGEN...

Een roman uit Canada door Emil Dronberg

Geautoriseerde vertaling door
J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

12)

Zijn metgezel was het type van iemand uit het Westen: Een baardeloos gelaat, dat men knap had kunnen noemen, als de zwarte, flikkerende oogen en een trek van gewetenlooze brutaliteit, gemerkt met de duidelijke sporen van een woest, onmatig leven, het niet ontsierd hadden. Een goedgevormde, hoewel iets te zware gestalte, verried in zijn spierbeweging een aangeboren kracht, die door de uitdrukking van zijn gezicht den man iets van het karakter van een vechtershaas verleende. Een groot litteken over het rechteroor, dat tot diep onder het haar van het achterhoofd doorliep, bewees, dat hij althans uit een van zijn vechtpartijen niet onbeschadigd te voorschijn was gekomen. Zijn kleeding was die, welke men in het Westen gewoonlijk draagt.

Toen de Indiaan en zijn metgezel naderden, onderbraken Simpson en Hellwig hun arbeid en kwamen hen tegemoet.

„Hallo! — Vreemden hier?” riep Simpson. „Dat dacht ik al, toen wij vanmorgen het meisje zagen.”

„Ja, zij vertelde ons, dat zij uw kamp gezien had,” antwoordde de blanke, „en toen wilden wij dit ook eens aan kijne nemen.”

Hij antwoordde hen met de gegeven omstandigheden kunnen verwachten en toch wekte het bij Hellwig een eigenaardige gewaarwording op, van wier aard hij zich geen rekenschap kon geven. Hij sloeg de gestalte van den jongen vreemdeling nog eens met groote opmerkzaamheid gade. Onwillekeurig drong de vraag zich bij hem op, of wellicht de niet te miskennen zorgvuldigheid van zijn kleeding en houding niet eenigszins in verband stond met het meisje met wie hij hedenmorgen in de vroegte zoo vluchtig had kennis gemaakt.

„Bevindt de jonge lady zich in uw gezelschap?” vroeg hij.

De vreemde richtte eerst een onderzoekenden blik op hem, die iets stekends had en overging in een uitdrukking van drieste achteloosheid. Hij liet het daarbij evenwel en gaf een onverschillig, onbeschaamd antwoord op de gestelde vraag.

„Ja, zij maakt de reis met ons. Wij komen van Vancouver en gaan verder naar het Noorden. De roodhuid” — hij duidde met een blik zijn Indiaanschen metgezel aan — „leeft daar met zijn stam ergens in de buurt van de Catskill-mountains en ik heb mij bij hem aangesloten, omdat ik denk, dat het de moeite waard is, daar te gaan prospecteeren. Wij hebben ons kamp maar twee mijlen van hier. We zijn hier al een-heel week. De squaw van den roodhuid is hier namelijk ziek geworden en kan niet verder.”

De Indiaan, die tot dusverre er zwijgend bijgestaan had en vermoedelijk maar weinig Engelsch sprak, verstond er toch blijkbaar zooveel van, dat hij de beteekenis van het onderhoud begreep, hij knikte althans bevestigend bij de laatste woorden van zijn metgezel.

„Yes,” zeide hij, „Squaw ziek — Hoop ziek.” Hierbij kwam er een nadenkende, zorgzame blik in zijn oogen.

„Maar dat jonge meisje? Hoe komt dat bij jullie?” vroeg Simpson.

Dezelfde onbeschaamde blik, die eerst Hellwig gegolden had, trof nu zijn vriend.

„O,” zeide hij losjes weg, „die is met ons meegegaan, omdat de reis anders te eentonig voor ons zou worden. Overigens schijnen jullie verduiveld veel belangstelling voor zoo'n vrouwensch te hebben. Waarlijk...”

Hij spon zijn gedachten niet verder uit, maar liet zich in het gras neerzinken, waar hij het zich gemakkelijker maakte. De anderen volgden zijn voorbeeld.

„Wat hebben jullie daar voor een vermaledijde beest?” vroeg hij op zijn beurt, terwijl hij naar Rex keek, die na ongemerkt rondgeslopen te zijn, de vreemden van achter een dik struikgewas onafgewend in het oog hield en bij iedere beweging, die zij maakten, een dreigend knorren liet hooren.

„Hij ziet er uit als een huskie,” voegde hij er bij. „Dat is hij ook,” antwoordde Simpson, „en tegen den winter zullen wij de anderen er bij moeten aanschaffen.”

„Wat voeren jullie hier uit?” vroeg de vreemde verder.

„O, er is hier goud,” antwoordde Simpson, „al hebben we er ook verduiveld weinig van gevonden. Het betaalt precies den arbeid, maar er is nog plaats genoeg als je een claim wilt hebben.”

„Dank je,” antwoordde de ander, „ik heb mij nu eenmaal voorgenomen met den roodhuid mee te gaan. Mogelijk, dat ik daar slechter bij vaar, maar 't is ook mogelijk... Wie kan het weten?”

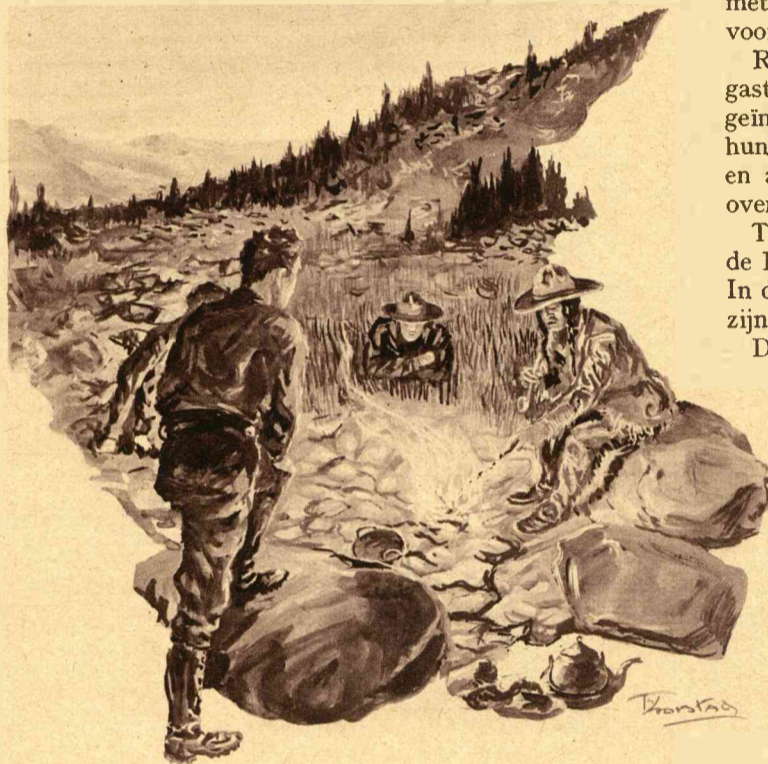
„Tot welken stam behoort je?” wendde Hellwig zich tot den Indiaan.

Deze nam eerst een glimmend stuk hout uit de asch van het half uitgebrande waan en stak zijn pijp aan, die hij ondertusschen gestopt had.

„Sioux,” antwoordde hij daarna. „Wij zijn Dakota's¹⁾.”

„Ik heb nooit geweten, dat er hier nog Sioux leefden,” merkte Hellwig op.

„Het is ook volstrekt niet hier in de naaste omgeving,” beantwoordde de metgezel van den Indiaan de bedekte vraag. „Ik reken, dat we hier nog wel driehonderd mijl van de Catskill-mountains af zijn. Maar je hebt alle reden om verwonderd te zijn. Eenige

De Indiaan nam eerst een glimmend stuk hout uit de asch...

jaren geleden was het zelfs de regering nog onbekend, dat er zoo noordelijk nog een Stam Sioux leefde. Ze vernam dit het eerst door een Hudson's Bay factorij. Die heeft namelijk een factorij, die er nauwelijks dertig of veertig mijlen van af ligt. Het hadden er even goed honderd of nog meer kunnen zijn, want ze bestond al verscheidene jaren, voor ze gewaar werd, dat zoo dicht bij hun neus, hoewel geheel afgelegen in het gebergte, een stam der Sioux leefde. Het is een van die stammen, die indertijd na het gevecht met generaal Euster, toen de Amerikaansche troepen hen te dicht op de hielen kwamen, naar Canada kwamen. De stam, waartoe Takini²⁾ hier behoort, — hij maakte een beweging in de richting van den Indiaan — „wilde met de blanken niets meer te doen hebben. Dat is te begrijpen, want wij hebben hen behandeld als schurftige honden en eigenlijk nog erger. Ze trokken daarom ver naar het Noorden. Daar hebben zij sindsdien in een rotsdal geleefd en hebben bijna nooit een blanke te zien gekregen. Eens op een dag hoorde mr. Clifford, de directeur van de company, van hen en zocht hen op. Sindsdien hebben zij hem hun huiden gebracht en die ingewisseld voor hetgeen ze noodig

¹⁾ Het woord Sioux wordt in het algemeen Soe uitgesproken. De Dakota's die vroeger hoofdzakelijk in de naar hengenomen staten Noord- en Zuid-Dakota leefden, zijn de eigenlijke Sioux. Tot dezen volksstam behooren evenwel ook de Assiniboines, Omaha, Panka, Kansas, Osagen, Jowa, Ota, Missouri, Winnebago.

²⁾ Takini — lichamelijk hersteld of krachtiger geworden, zooals een ziek mensch of dier.

hadden. Ten slotte zond het Indiaansche bestuur er een paar mannen van Ottawa heen. Zij informeerden naar allerlei en de regeering had er toen niets tegen, dat Takini en zijn menschen — het zijn er een paar honderd en Takini is hun hoofd — daar bleven, waar zij nu eenmaal waren. Zij was genegen, hen dit stuk land voor goed toe te wijzen, opdat er later geen oneenigheden over zoude ontstaan. Takini is daarvoor naar Vancouver geweest om met het Indiaansche bestuur der provincie alles te regelen.”

Het hoofd der Sioux hoorde het verhaal mee aan, of alles nieuw voor hem was en het ten zeerste zijn belangstelling wekte. Zelfs zoo iets als een geveild lachje verbrak voor een oogenblik zijn trekken, toen zijn blanke metgezel in Amerikaansch slang vol uitdrukking, over het opzien sprak, dat de aankomst van de Siouxfamilie in Vancouver teweeggebracht had. Het hoofd was door zijn squaw, zijn zoon en zijn dochter vergezeld geweest. Indianen waren immers zeldzame verschijningen in Vancouver; zij behoorden integendeel tot het dagelijksch straattooneel. Hier ging het evenwel om Indianen, die plotseling, uit een sinds lang tot de geschiedenis geworden verleden van veertig jaren, kwamen opduiken, alsof dit verleden pas van gisteren dateerde. Voor hen had de tijd in hun afgelegen rotsdalen stil gestaan, terwijl daarbuiten de ontwikkeling van het land met dreunende vlugge schreden door de prairiën en over de met ijs bedekte toppen van het rotsgebergte was voortgesnel.

Reporters hadden hen in het hotel, waar zij als gasten van de provinciale regeering waren afgestapt, geïnterviewd. Alle dagbladen van beteekenis hadden hun portretten afgedrukt en geografen en zoölogen en andere geleerden waren gekomen om hen overal over uit te hooren.

Ten slotte was Takini naar Ottawa geroepen, waar de Dominionregeering met hem wilde onderhandelen. In dezen tijd trof hem een groot ongeluk: Hij verloor zijn zoon.

Deze jonge Indiaan had goud bij zich gehad, veel goud. Klompjes, zoo groot als erwten en nog grooter. En hij had gedaan, wat een verstandig mensch met goud doet, hij had het uitgegeven — had er heel royaal mee omgesprongen. Well — wie kon hem dit kwalijk nemen? Maar hij had al dat goud niet zoo openlijk moeten laten zien. Hij, die vreemde, had hem meer dan eens gewaarschuwd. Zulke waarschuwingen komen altijd te laat. In dit geval was dit zeker zoo geweest, want toen zij eens op een avond langs een donkere zijstraat kwamen, werden zij plotseling door drie of vier kerels aangegrepen. Hij had natuurlijk dadelijk vermoed, dat de aanval zijn vriend gold en hij had zich heel goed uit de voeten kunnen maken. Maar wie laat er nu een kameraad in den steek? Hij in ieder geval niet. Nu, zij hadden zich geweest als twee dozijn duivels. Dat was evenwel ook alles, wat hij van de zaak kon vertellen, want een van de kerels moest hem wel van achteren een slag met een zandzak op het hoofd toegebracht hebben. Het verdere, wat hij van de zaak wist, was, dat hij zich op den grond had vinden liggen met twee politie-agenten over zich heen gebogen, waarvan de een met een elektrische zaklantaarn zijn gezicht verlichtte. Zijn makker was het slechter vergaan. Die had daar niet ver vandaan gelegen, met een mes in den rug — dood. Ja, de kerels hadden zich geweest. Geen vijf centen meer op zak. Hij had natuurlijk zijn goudklompjes op geld gewisseld.

„Waar had hij ze gevonden?” vroeg Hellwig. „Hij moet van een goudterrein afgeweten hebben.” De vreemdeling antwoordde niet, maar keek met groote opmerkzaamheid naar de lucht.

„Denkt u ook niet, dat het morgen zal gaan regenen?” vroeg hij.

Hellwig begreep, dat er dingen zijn, waarnaar men liever niet moet vragen.

„Ik wilde, dat ik het wist,” voegde de vreemde er aan toe, toch nog minzaam tot een halve verklaring overgaande.

„Heeft men de moordenaars gepakt?” vroeg Simpson.

„Geen spoor van hen te vinden,” lachte de vreemdeling geringschattend. „Zoo iets kan men van de politie toch niet verlangen. Ze kan wel door tien ijzeren deuren heen zien — maar altijd alleen dan, als ze openstaan. En ik kon niet eens een beschrijving van de kerels geven. Het was Takini die donker om veel te zien.”

„Reis je met Takini?” vroeg Hellwig terloops.

„Well,” antwoordde de vreemdeling eenigszins aarzelend, „ik heb mij bij hem aangesloten. Ik was altijd toch al van plan daar boven eens te gaan prospecteeren. Nu ik op het oogenblik de gelegenheid heb, de reis in gezelschap te maken...” (Wordt vervolgd)

Abonnees, maakt nieuwe abonnees! Uw aanbeveling van ons blad moet succes hebben! Voor iederen abonnee, dien zij aanbrengt, ontvangt ge een keurig boekwerk cadeau! Ook uw nieuwe abonnee ontvangt gratis een boekwerk!

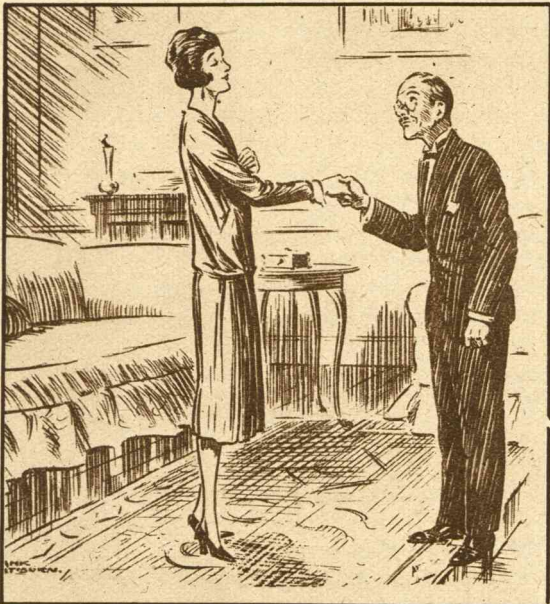
DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM
PANDER & ZONEN

**ONVERSCHIETBAAR
 IBERIA TOILE**

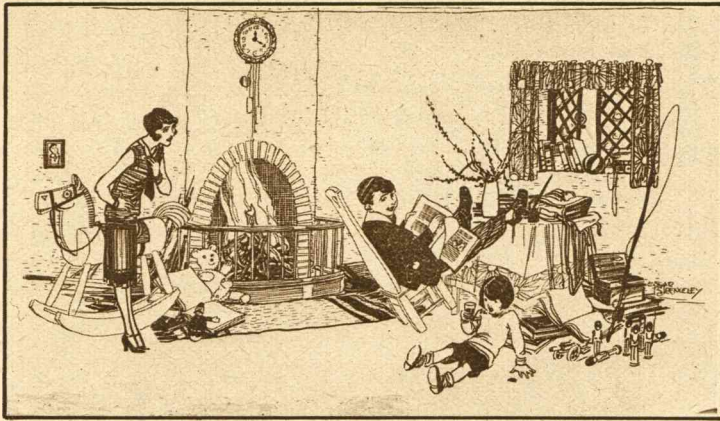
**EEN RUSTIGE STOF
 VOOR GORDIJNEN EN
 WANDBESPANNING
 VOERING OVERBODIG**

**120 C.M.
 BREED
 P. MTR.**

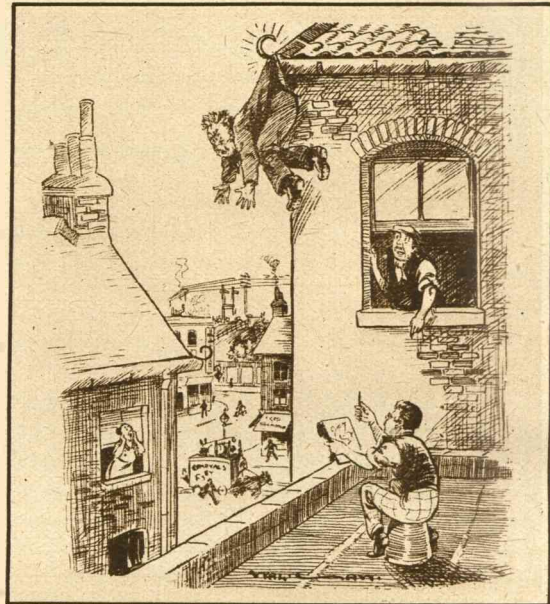
1.45

Vrouw van een verwoed visscher: „Bij met U kennis te maken, mijnheer Meijer. Maar mijn man had mij U als heel groot afgeschilderd!”
Mijnheer Meijer: „Gewoonte, mevrouw! Vergeet U niet, dat U man mij eens uit het water gehaald heeft.”

Moeder: „Tommy, wat heb je gedaan met het dubbeltje dat ik je gegeven heb om je drank in te nemen?”
Tommy: „Ik heb een stuk chocola van vijf cent gekocht en Dick de andere vijf cent gegeven om mijn drank in te nemen.”

Werkman (die uitgegleden is bij het repareren van een goot): „Om 's Hemeiswil, haal de ladder, Bill!”
Bill: „Probeer het nog even uit te houden. Jan, want die teekenaar heeft me een gulden gegeven om hem je te laten uittekenen!”

Twink

Nieuwsgierige vreemdeling: „Waarom lachen jelui zoo?”
Arbeider: „Die ouwe Will is nog maar steeds aan 't werk. Hij weet niet, dat de opzichter naar de keet geroepen is.”
Rechter: „Wilt U me wijsmaken, dat die man een vrouw worgde in een heil verlichte zaal met honderden menschen, zonder dat iemand tusschenbeiden kwam?”
Getuige: „Ja, Edelachtbare, iedereen dacht dat ze dansten!”

Bij de hedendaagsche mode der dameskleeding spelen de kleuren een voornam rol. Doch de mode schrijft elk seizoen bepaalde kleuren voor, terwijl hare volgelingen ook rekening moeten houden met zulke persoonlijke factoren als haarkleur en teint. Laat Twink U hierbij helpen. Een japon die U goed staat, doch waarvan U gaarne de kleur meer in overeenstemming met de hedendaagsche modetinten zoudt willen hebben, kunt U zelf thuis prachtig verven met Twink. U hebt de keuze uit 24 prachtige kleuren!

DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ VLAARDINGEN

Moeder: „O dokter, wilt U a.u.b. direct meegaan? Mijn Doortje heeft de koorts.”
Dokter (belangstellend): „Hoog?”
Moeder: „Nee dokter. Maar twee trappen op!”

VOOR DE JEUGD

ELSJE MET DE BETOOVERDE HANDEN.

Op een mooien voorjaarsdag vloog een roodborstje op een kalen tak en keek met aandacht naar den ouden Holler, die ijverig in zijn tuin aan het spitten was. Telkens als de man een worm opgraafde, riep de vogel: „tsjiej! tsjiej!” Hij kreeg echter niets. „Aha! jongenheer!” zei de man eindelijk. „Ik geloof je denkt zeker dat al deze fijne wormen voor jouw snavel bestemd zijn. Maar dat heb je mis. Geen een van alle. Ze zijn voor mijn kippen bestemd. Zeg mij eens, wat doe je eigenlijk voor nut? Je kunt zingen, nou ja, maar mijn kippen leggen eieren, die ik voor een goed prijsje verkoopen kan.” Hierdoor was het roodborstje naar het scheen erg beledigd. Hij riep zoo luide: „Tsjie-iep! Tsjie-iep!” dat de oude man verbaasd opkeek en daar zag hij dat het roodborstje zoo groot als een kip geworden was. Het vloog op den grond en was plotseling veranderd in een klein mannetje, dat een grooten hoed, een lakensche jas en een paar schoenen met gespen droeg. Bovendien had hij een scherp neus, levendige oogen en een waaivormigen rooden baard, zoodat hij nog eenige gelijkenis met het roodborstje had. „Oude gierigaard,” zei hij, „je verzamelt alleen wormen voor je kippen. Best!... Morgen zullen uw eieren niets dan harde kieselsteenen zijn. Je denkt slechts om zaken, die je geld opleveren. De eenige teere plek in je hersenen is je liefde voor je kleindochter. Hierin wil ik je straffen en zoo wraak nemen. Ik ben niet bij haar doop genoodigd... maar dat hindert niet, ik zal er toch bij aanwezig zijn.” Hierop verdween het kleine mannetje en de oude Holler mompelde in zichzelf, dat hij bepaald gedroomd moest hebben. Den volgenden morgen had hij het mannetje en zijn dreigementen vergeten.

Voordat het gezelschap van zijn verbazing bekomen was, stond daar opeens een klein mannetje op de tafel.

De dag van den doop van Holler's kleindochter was aangebroken. Des avonds toen alle gasten aan den maaltijd zaten, verzocht de oude Holler zijn dochter een eierkoek te bakken. De dochter ging heen en keerde met zes eieren terug. Doch toen zij een ervan op den rand van een kopje wilde breken, brak ze niet de schaal, maar het kopje, want het ei evenals de andere waren van steen. Voordat het gezelschap van zijn verbazing bekomen was, stond daar opeens een klein mannetje op de tafel. Hij was in het grijs gekleed, droeg een zwarte hoed en had een langen rooden baard, die zich als een waaijer over zijn borst uitspreidde. De oude Holler liep een koude rilling over den rug. „Goeden avond, dames en heeren,” zei de wonderlijke kleine bezoeker. Dan sprong hij van de tafel en liep naar het kind. „Hoe heet het?” vroeg hij. „Elsje!” antwoordde de grootmoeder. „Dat is een mooie naam, maar ik weet 'n beteren. Ik noem u Zilvertje. En ik zeg, dat alle dingen die je met uw kleine handen zult aanraken, dadelijk in nuttige dingen veranderen zullen, dat wil zeggen, in dingen die geldswaarde hebben.” Toen de oude Holler dat hoorde, veranderde zijn vrees in blijdschap. „Kleine,” ging de dwerg voort, „uw macht zal alleen dan eindigen, wanneer ge de hand aanraakt van dengene, die goud in rook veranderen kan.” Zoodra het mannetje verdwenen was, raapte de oude Holler een broodkorst van den grond op en legde deze in de kleine handen van de zuigeling en dadelijk was de korst veranderd in een mooi versch brood. Elsje groeide op en haar tooverkracht werd algemeen bekend. Men kwam van heinde en ver om het wonderkind te zien. De armen brachten hun lompen, om ze door het kind te laten aanraken en gingen met zijde en zakken vol geld weer naar huis.

Zilvertje woonde in een paleis en zat op een troon van louter goud en diamanten. Haar geringste wenschen werden dadelijk vervuld. Maar na verloop van tijd werd haar tooverkracht de oorzaak van verdriet voor haar en anderen. Zij bemerkte dat alle bezoekers slechts bij haar kwamen om iets van haar te ontvangen. Daar dit Zilvertje op den duur ging vervelen, beval ze dat de poorten van het paleis gesloten zouden worden. Het volk brak ze echter weer open alleen om haar hand te kunnen aanraken... Eindelijk begreep Elsje welk een vreeselijke wraak het roodborstje genomen had, want haar grootvader had haar de heele geschiedenis verteld. Zij wist dus ook, dat ze van die noodlottige macht alleen bevrijd zou kunnen worden, als zij iemand ontmoette, wiens hand goud in rook kon veranderen. Maar waar zoo iemand te vinden? Zilvertje's leven in het paleis was met den tijd zoo ondraaglijk geworden, dat zij eindelijk besloot te vluchten. Heimelijk verliet zij het paleis, bevuilde haar kleederen met modder en hield haar handen ervan af, opdat ze weer niet in nieuwe kleederen veranderen zouden. Den ganschen dag liep zij voort en toen de avond aanbak, was zij zoo moe en hongerig, dat zij eindelijk aan de deur van een kleine armoedige hut aanklopte. Nauwelijks had haar vinger echter de deur aangeraakt, of het kleine hutje veranderde eensklaps in een paleis. De man die op haar klopper opende en dit arme met vuil bedekte bedelmeisje voor zich zag, joeg haar weg. Toen Zilvertje eindelijk zoo moede was, dat zij niet verder kon, legde zij zich onder een boom en sliep in. Den volgenden morgen zette zij haar tocht voort en kwam eindelijk aan een aardig klein huisje, dat midden in eene weide vol bloemen stond. Hier wilde zij rust zoeken, dacht zij, en trad door de half geopende deur het huisje binnen waaruit een zacht gezang naar buiten klonk.

De armen brachten hun lompen, om ze door het kind te laten aanraken.

(Slot volgt).

OOM TOM.